

NR 559
1969

Curierul ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CRĂȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Monș et 1985

ANUL XLI
IANUARIE - FEBRUARIE
1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1-2 — IANUARIE-FEBRUARIE 1963

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni o dată sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghenație Petrescu nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomitcloara!

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- ... La început de an
- ... Cu credința fapta
- ... 24 Ianuarie 1859
- ... Iubirea între frați
- ... Cuvântul fericirilor
- ... Porunca cea nouă
- ... Iubirea de aproapele
- ... Cântarea lui Solomon
- ... În amintirea Mea

FRÎNGEREA PÎINII DIN FAPTELE 20, 7-11

„În ziua dintii a săptămînii, eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții... După ce s-a suit iarăși, a frînt pîinea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat“. Fapte 20, 7—11.

*N*u odată s-a afirmat că apostolul Pavel și credincioșii din Troa n-au servit Sfînta Cină, cu ocazia descrisă în cartea Faptelor Apostolilor. Oricît de sinceri sînt cei ce fac această afirmație, lucrul acesta constituie o greșeală.

Timp de ani de zile, învățătura Adventiștilor de Ziua a Șaptea, bazată pe afirmația clară a Sf. Scripturi, a fost aceea că apostolul Pavel și credincioșii din Troa, au luat parte la Sfînta Cină cu ocazia la care se referă textul din Faptele Apostolilor cap. 20, 7—11. Spiritul Profetic precizează cu prisosință lucrul acesta cînd spune: „Ei au luat parte la Sfînta Cină, și apoi apostolul Pavel și-a continuat vorbirea pînă în zorii zilei“.

Expresia „frîngeau pîinea“ (v. 7), și „a frînt pîinea, a cinat“ (v. 11), nu are nevoie a fi limitată prin interpretare și nu înseamnă nimic mai mult decît a lua parte la Sfînta Cină. Este adevărat că în Luca 24, 30,35, expresia „a luat pîinea, a binecuvîntat-o și a frînt-o“, și „frîngerea pîinii“ se referă la participarea la o „simplă masă de seară“ sau „o simplă mîncare“. Posibil că un astfel de caz este în Fapte 2, 42 și 46. Pe de altă parte, astfel de expresii ca: „a luat pîinea“ și „a frînt-o“, și „mîncăți din pîinea aceasta“, „mîncă pîinea aceasta“, din 1 Corinteni 11, 23—24, 26—28, se referă la luarea „Cinei Domnului“ (vers 20). În Fapte 20, 7—11 ni se raportează despre un serviciu religios, în care „Pavel le-a vorbit“ (vers. 7) ceea ce ne arată că această adunare nu a fost

numai o simplă adunare pentru o masă obișnuită. Totuși, admitînd opinia cum că apostolul Pavel și credincioșii din Troa s-au împărtășit cu trupul și sîngele Domnului — au participat la Sfînta Cină în prima zi a săptămînii, așa cum este menționat în Fapte 20, 7—11 — lucrul acesta nu constituie nici un avantaj în favoarea primei zile din săptămînă și nici nu slăbește poziția Scripturii cu privire la ziua a șaptea. Sf. Scriptură nu limitează participarea la Cina Domnului la o anumită zi a săptămînii. Ele, Sfintele Scripturi, nu menționează nici un caz în care aceasta să se fi dat în ziua Sabatului, ziua a șaptea a săptămînii.

Dacă vreun exemplu din Noul Testament ar fi considerat ca o lege sau un precedent legal care să indice ziua din săptămînă în care creștinii trebuie să participe la Cina Domnului, atunci cu certitudine aceea ar fi ziua în care Domnul Hristos și toți cei doisprezece ucenici au instituit această sărbătoare și cînd toți au luat parte la ea. Marea majoritate a creștinilor sînt astăzi de acord că Domnul Hristos și toți apostolii au luat parte la Sfînta Cină în noaptea dinaintea crucificării Sale, care după socotirea modernă a timpului a fost joi noaptea, în realitate vînera, după regula biblică — de la apus la apus de soare — regulă observată de cei din vremea Domnului Isus. Cu toate acestea cei ce susțin o anumită zi a săptămînii pentru a participa la Sfînta Cină, niciodată nu citează exemplul Domnului Hristos și al apostolilor Săi ca

o dovadă că ziua de joi trebuie ținută ca o zi sfântă.

Ce trebuie să reținem din toate acestea? Este cazul ca noi să reținem că în Sfânta Scriptură găsim relatat un caz când Sfânta Cină a fost dată joi, iar cu altă ocazie, duminică. Aceasta ne încredințează că participarea la Sfânta Cină nu a fost restrinsă de lege sau exemplu la vreo anumită zi a săptămânii.

Mai mult chiar, dacă exemplul Domnului Hristos și al ucenicilor Săi, cel al lui Pavel și al credincioșilor din Troa, ar fi considerat ca o lege divină arătând timpul deosebit când trebuie să fie sărbătorită Sfânta Cină, atunci creștinii ar trebui să participe la ea numai noaptea, și nicidecum ziua, căci în ambele cazuri primii creștini s-au împărtășit cu trupul și sângele Domnului — sau au participat la Sfânta Cină, noaptea.

Când Domnul Hristos a instituit Cina cea de Taină (Cina Domnului), El a spus ucenicilor Săi: „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“ (Luca 22, 19). Pavel vorbind despre acest eveniment, citează cuvintele Domnului când spune: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el“. 1 Cor. 11, 25. Dar zicând aceasta, Domnul Hristos nu a spus — CÎND, sau ÎN CE ZI ANUMITĂ A SĂPTĂMINII, trebuie îndeplinit acest act sfânt. Iar Apostolul spune: „Pentru că ori de câte ori mîncăți din pîinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El“. 1 Cor. 11, 26. Astfel, nici Domnul Hristos și nici apostolii nu au lăsat sau n-au poruncit să fie prăznuită într-o anumită zi a săptămânii. Ea poate fi servită (mîncată) oricît de des se crede că este potrivit și în orice timp socotit ca potrivit pentru lucrul acesta.

Astfel, în lumina acestora, concluzia că o anumită zi trebuie să fie păzită datorită faptului că apostolul Pavel și credincioșii din Troa au participat

(Continuare pe pag. 11-12)

LA

ÎNCEPUT

AL ANULUI

de PAVEL
CRÎȘAN

Potrivit firii omenești, întotdeauna e mai ușor a arunca o privire retrospectivă asupra anului care s-a scurs, decît a privi în viitor și a întrezării evenimentele ce vor avea loc în anul care ne stă înaintea. Noi oamenii, în firea noastră, putem privi înapoi, la cele trecute, putem analiza faptele anului ce s-a adăugat și putem enumera succesele sau lipsurile lui. Putem ști aproape cu exactitate toate faptele bune săvîrșite în cursul anului ce s-a scurs, dar și greșelile comise. La început de an, omul, asemenea miticului zeu Ianus, se află cu o față spre anul ce a apus și cu o față spre anul ce-i stă înaintea.

Întrebarea legitimă ce se pune este: ce va aduce anul care vine? Omul așteaptă de la anul nou ceea ce dorește, ceea ce năzuiește și anume împlinirea planurilor de bine, de viață mai bună, mai îmbelșugată. Omul așteaptă ca viitorul să-i zîmbească cu fericirea pe buze. Omenirea este plină de avînt spre progres. Pare trezită dintr-un somn milenar. Niciodată n-a fost omenirea așa silitoare de a pătrunde tainele necunoscutului, ca acum. În fiecare clipă mii de laboratoare caută să smulgă cîte o taină naturii. Universul întreg e scrutat cu aparate optice, cu unde dintre cele mai sensibile, dintre cele mai complicate. Creieri electronici sînt în drum spre cele mai apropiate planete și transmit ce au văzut, ce au auzit și ce au constatat în drumul parcurs, precum și ce observații au făcut asupra obiectivelor puse înaintea lor.

Privind retrospectiv anul 1962, putem zice: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat.“ Omenirea a parcurs un drum glorios. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru toate. Îndeosebi îi mulțumim că pacea a fost menținută și împreună cu ea milioane, sute de milioane de vieți, au fost salvate de la o moarte cumplită. De asemenea, prin pace au fost conservate bunuri, valori imense, aproape incalculabile. Oameni de talent și de înțelepciune aleasă, profund iubitori ai vieții, ai omenirii, prin eforturi puternice, pline de tact și de prezență de spirit, în clipe grele au salvat pacea. Acestor genii omenirea le datorează multă recunoștință.

Folosim ocazia ca încă de la început de an să ne exprimăm recunoștința față de Guvernul scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă, și să reînnoim devotamentul și loialitatea noa-

stră față de regimul de democrație populară sub oblăduirea căruia Patria noastră devine din zi în zi tot mai frumoasă și tot mai îmbelșugată. Cu adevărat se împlinesc sub ochii noștri cuvintele proorocului Ieremia care îndeamnă pe credincioși să caute fericirea cetății în care locuiesc „căci fericirea voastră depinde de fericirea ei”, zicea el. Ne angajăm să lucrăm cu mâini harnice și cu avânt pentru înflorirea frumoasei și scumpei noastre Patrii, fiindcă ne împărtășim și noi din plin de toate realizările ei.

Gîndul nostru se îndreaptă de asemenea, cu recunoștință și mulțumire, către toți deservenții și credincioșii adventiști, care au sprijinit Cultul printr-o viață morală, o viață de ordine, o viață activă și de realizări la locul lor de muncă. Credincioșii lor a fost dovedită prin achitarea față de datoriile cetățenești precum și față de cele duhovnicești. Rămîneți mai departe pilde vii de cinste și corectitudine. Sf. Apostol Petru ne îndeamnă: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici le-neși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.”

Un nou an ne stă în față. Să-l asaltăm cu avînt și curaj, să-l facem mai bun și mai plin de realizări decît oricare altul din viața noastră. În toate domeniile să ne ridicăm mai sus, căci avem făgăduința că Domnul ne dă și voința și înfăptuirea.

„Iar Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Hristos Domnul nostru, să fie slava, măreția, puterea și stăpînirea, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.”

AN NOU

FĂPTURĂ NOUĂ

Bătrîn și obosit, anul 1962 s-a scurs, și odată cu plecarea lui s-au dus încă 365 de zile din viața noastră. Cu aceste zile nu ne vom mai întîlni niciodată. De aceea, se pune întrebarea am folosit noi toate zilele anului care s-a scurs? Sau, dimpotrivă, pe unele le-am irosit, și abia acum ne dăm seama de greșeala pe care am făcut-o și, drept consecință, acum regretăm timpul pierdut în lenevie sau în îndelniciri nefolositoare. Poate vă amintiți experiența omului care plimbîndu-se pe malul mării a găsit cîteva pietre prețioase, dar necunoscînd valoarea lor a început să le arunce în mare, azvîrlind cu ele după pescărușii ce zburau deasupra valurilor. Numai o singură piatră a mai păstrat. Mergînd cu ea acasă nu mică i-a fost surprinderea cînd, un prieten cunosător la pietre prețioase, i-a spus că nu numai acea pietricică, dar și cele aruncate în valurile mării, sînt diamante veritabile. Desigur, părerile de rîu au început să-i scormonească sufletul. Însă, vai, totul era prea tîrziu. O piatră prețioasă este fiecare zi din viața omului. De aceea, fiecărei zile trebuie să-i dăm prețuirea cuvenită. Fiecărei zile trebuie să-i dăm o întrebuintare rațională. Să luăm aminte că timpul este și el un dar de la Dumnezeu, un dar care a fost pus la dispoziția noastră ca să fie folosit exclusiv în scopuri bune și pentru a cărui întrebuintare ni se va cere socoteală la un moment dat. Dacă în anul 1962, n-am fost destul de înțelepți în ceea ce privește întrebuintarea timpului nostru, atunci este cazul să o rupem cu delăsarea și neglijența noastră. Este cazul să luăm hotărîri noi care să ducă la răscumpărarea timpului irosit în anul precedent. De altfel, și Domnul așteaptă aceasta de la noi: să ne venim în fire, să ne îndreptăm greșelile. „Răscumpărați vremea”, zice cuvîntul inspirat al Sf. Scripturi. Dar, cineva, ar putea să întrebe: ce trebuie să fac în chip practic ca să înfăptuiesc acest ideal bun? Pana inspirată răspunde la această întrebare prin cuvintele: „Cea mai bună răscumpărare a timpului pierdut, este întrebuintarea integrală și rațională a timpului care ne stă în față”.

În fața noastră stă un an nou: 1963. An cu multiple și variate posibilități. Nu ne rămîne decît să-l folosim din plin și astfel să punem capăt rămîinerii noastre în urmă. Să nu ne descurajeze trecutul nostru care ni se înfățișează pe alocuri cu unele lipsuri, ci mai degrabă să facem ceea ce a făcut pe vremuri apostolul Pavel. El a scris astfel Filipenilor: „...dar fac un singur lucru... uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă...” La fel să facem și noi: uitînd eventualele lipsuri pe care le-am avut și eventualele eșecuri pe care le-am suferit în trecut, să luptăm din răsputeri ca să atingem ținta propusă pentru anul 1963; să năzuim ca în cursul acestui an să obținem succese neîntrerupte, atît pe plan spiritual, cît și pe plan material. Fi-rește, idealul nostru de căpetenie trebuie să fie acela de a deveni în anul 1963 o făptură nouă. Îndemnul pe care ni-l dă în această privință apostolul Pavel sună astfel: „...să vă desbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efes. 4, 22—24). Ce anume trebuie să facem în chip practic ca să devenim o făptură nouă, ne-o arată tot apostolul Pavel în aceeași epistolă, în versetele ce urmează, adică în vers. 25—32 ale capitolului 4, pe care le recomandăm a fi citite cu multă luare aminte.

Călăuziți de îndrumările pe care ni le dă acest vrednic slujitor al lui Hristos, să pășim cu încredere în anul 1963, avînd neîncetat în fața ochilor noștri deviza: an nou, făptură nouă.

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

FAPTA

UNITATE CU CREDINȚA VOASTRĂ

„De aceea, dați-vă și voi toate

silințele să uniți cu credința

voastră, fapta...

2 Petru 1,5. p.p.

Cei doi termeni: credința și fapta — exprimă două idei importante și angajează o largă și felurită dezbateră în chestiunile religioase. Discuția se face în legătură cu marea problemă a mântuirii. Unii dintre oamenii religiei enunță ideea că mântuirea se poate obține exclusiv numai prin credință, în timp ce alții susțin că faptele bune și morale sînt necesare și chiar hotărîtoare pentru obținerea mântuirii.

Problema este importantă și merită să fie studiată. Pentru a avea o înțelegere corectă a legăturii dintre credință și faptă, în viața și activitatea credinciosului, este necesar să cercetăm cuvîntul Sfințelor Scripturi. El ne va arăta pe deplin, cum trebuie îmbinate în mod armonios în viața noastră, credința și fapta. Pentru aceasta nu avem nevoie nici de multe argumente și nici de explicații măiestre, ci de înțelegerea și acceptarea Cuvîntului lui Dumnezeu, care formează regula de viață creștină.

Oricît de insistentă ar fi susținerea unora că în viața credinciosului credința și numai credința își are rolul principal, textul nostru spune lămurit: „Uniți cu credința fapta.“ Deci, acestea două nu pot fi separate; nici numai credința și nici numai fapta; ci, din acestea două unite în viața noastră trebuie să rezulte acel caracter după voia lui Dumnezeu. Nu ne ajută la nimic dacă privim unilateral problema, și dacă vrem să rezolvăm obligațiile morale ale vieții de credință, cît și cauza mîntuirii, pe calea cea mai ușoară. În cuvîntul Sfințelor Scripturi, găsim acea călăuză sigură care ne arată legătura strînsă care trebuie să fie între viața și faptele noastre ca obligativitate a credinței în preceptele legii divine.

Pentru a avea deplină claritate, amintim că în prezentul articol, nu tratăm aspectul valorii faptelor în legătură strictă cu meritul acordării mîntuirii, adică, dacă faptele noastre bune formează măsura îndreptăririi noastre la mîntuire, ci numai din punct de vedere al obligativității lor ca rod al credinței trăite în viața practică de fiecare zi. Într-un cuvînt, ne preocupăm numai rolul și locul faptelor bune în viața unui credincios sincer.

Chiar în timpul primei Biserici rezultă că această taină nu era bine înțeleasă. Unii spre a se sustrage preceptelor morale ale Legii lui Dumnezeu, care cer în mod expres trăirea lor cu „fapta“, susțineau ideea priorității credinței. De aceea, Iacob vine și pune spre clarificare problema aceasta în capitolul 2 ver-

I. TĂCHICI

setul 14, unde zice: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mîntuiască?“

Devine absolut clar, că între credință și faptă este o strînsă legătură și că nu se poate una fără alta. De asemenea mai reiese că nu există viață reală de credință fără o viață morală susținută de fapte bune.

Credința este partea activă a sufletului, ea dă sens și tărie convingerii, dar ea trebuie să ducă la fapte, care formează partea practică a vieții. Faptele noastre sînt piatra de încercare și balanța de verificare a fondului credinței noastre. Fapta cea bună este acțiunea. Acțiunea este nu numai dovada unei credințe, dar și consecința ei inevitabilă. Credința care nu acționează în fapte este moartă în ea însăși. Căci Iacob zice mai departe în versetul 18: „Dar vă zice cineva: „Tu ai credință și eu am fapte. Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta din faptele mele credința mea“. Ce claritate! Aici nu-și mai are loc nici interpretarea nici răsălmăcirea, nici comentarea.

Susținerea că ar avea cineva o credință, dar care nu e susținută de fapte și concretizată într-o viață spre folosul altora, nu este credință adevărată. Nu-

mai acea viață reală trăită pentru binele și fericirea celor din jurul nostru, poate da o dovadă precisă despre credința ce o avem. O credință sinceră devine activă; ea duce la o viață de folos, la fapte nobile și create, prezent și postexistențialitate; ea mobilizează pe omul slab și șovăielnic la o viață activă, plină de răspundere și ideal pentru binele său, a familiei sale și a societății în genere. Exemplul cel mai grăitor și mai vrednic de urmat în această privință este viața Domnului nostru Isus Hristos. Viața Lui nu a fost o viață comodă și preocupată de Sine; ci El, lucra pentru alții, cu silințe stăruitoare, neîntrerupte, serioase și neobosite. De la ieslea din Betleem pînă la crucea de pe Golgota a mers pe calea jertfirii de Sine, necăutînd să fie scutit de muncă grea și de griji amare. Nu a preocupat absolut nimic, dacă din munca și dăruirea Sa avea de câștigat vreun suflet căzut în suferință sau descurajare. Din aceasta și-a făcut chemarea vieții Sale, să caute pe oameni în nevoile lor și să le ajute prin cuvîntul luminat al învățăturii Sale, ca la rîndul lor ei să se ajute singuri spre a se salva de sub sclavia păcatului, sărăciei și mizeriei. În viața Mintuito-rului nostru, nu găsim preocupare de propria Sa persoană, nici dedarea la interese egoiste. Și nimic din ceea ce era fără valoare, nu-și avea nici un loc în ocupațiile Sale.

Tot astfel cei ce sînt părtași ai harului și credinței Sale, vor fi gata de orice faptă. El va uni cu credința sa fapta, adică din viața lui religioasă interioară, va apare ca ceva natural și spontan: cîntecul, munca sîrguincioasă și onoarea cetățenească în viața sa socială.

După exemplul și învățătura Domnului Isus, noi trebuie să servim lui Dumnezeu și oamenilor, nu prin interesele strimte și deseori meschine ale individualismului și egoismului, ci

prin prisma cea mare a binelui general. Făcîndu-ne cu credincioșie partea noastră de lucru în sfera vieții colective, vom ajunge noi înșine părtași de mari binecuvîntări. Aceasta este cea mai mare onoare și cea mai mare bucurie care a fost dată credincioșilor cu puțință din partea lui Dumnezeu; de a colabora și lucra împreună la desăvîrșirea caracterului omenesc. Căci Biblia zice: „Omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.“ Numai cel ce va fi un „împlinitor cu fapta“ va fi fericit în lucrarea lui. Credincioșii adventiști, trebuie să trăiască potrivit sfatului dat de apostolul Pavel care îi îndeamnă, „să facă binele și să fie bogați în fapte bune“, fiind desăvîrșiți în orice lucru bun.

Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului omenesc frumusețe, soliditate și statornicie, asigurînd de pace și fericire pe cel ce se lasă condus de un asemenea spirit. Într-o asemenea viață nu mai rămîne loc pentru lenevie și egoism. Munca ce ne solicită, nevoile care se ivesc în jurul nostru și ajutorul ce trebuie dat semenilor noștri, va forma legea de bază a activității noastre. Puterea fizică sporește prin exercitarea ei, și activitatea este chiar condiția de viață. Cel ce trăiește numai să consume, cel ce vrea să mănînce fără să muncească, nu va avea nici o perspectivă și nici un viitor. El va degenera și va pierde orice putere de viață.

Legea iubirii trebuie să fie motorul și motivul principal al faptelor și acțiunilor noastre. Ea cere ca: corpul, spiritul și sufletul, să fie închinat servirii lui Dumnezeu și a semenilor noștri. După cum am văzut mai sus, numai servirea dezinteresată și din iubire, poate da adevărata fericire. Ea este o binecuvîntare pentru colectivitate. Nu se pot săvîrși fapte bune pentru prosperitatea și fericirea altora, decît numai dacă ieșim

din cercul sufocant al egoismului. Legea lepădării de sine și încadrarea în preceptele iubirii față de alții este baza adevăratei dezvoltări umane. Numai atunci viața noastră va produce fapte care vor confirma valoarea credinței noastre.

Din contactul nostru cu natura, căutînd să observăm legile și rațiunea existenței ei, constatăm că pretutindeni și în toate este gravată legea servirii, legea faptei ce se dăruiește pentru marea cauză a vieții. Din observațiile naturaliştilor se confirmă că nu există nimic în natură care să trăiască exclusiv pentru sine. Oceanul, fluviile și râurile, arborii pădurilor, pomii din livezi, iarba și florile, animalele pămîntului, păsările cerului, soarele, luna și stelele, ploaia și zăpada: toate acestea și multe altele, se dăruiesc continuu și fără murmur. Numai sufletul egoist al unor credincioși încearcă să trăiască pentru sine ca cea mai degenerată formă din universul creației lui Dumnezeu.

Această latură a învățăturii privind raportul dintre credință și faptă, să căutăm a o adînci tot mai mult în viața noastră.

Apostolul Iacob, căutînd să imprime bine acest adevăr și să-l fixeze în principialitatea vieții creștinului spune ceva cam tare: „Vrei dar să înțelegi om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?“

Da! Așa este, o credință fără fapte este zadarnică, fără rost și fără valoare. O asemenea formă de credință nu va avea nici o răsplătire. Ea fiind moartă în ea însăși n-are nici o perspectivă și nici o binecuvîntare pentru viață. Credința dacă nu e vie și activă, dacă nu imprimă o regulă gîndurilor, cuvintelor și faptelor noastre, dacă ea nu devine mobilul și oarecum resortul vieții noastre, nu e o bună și rodnică credință. Faptele săvîrșite sînt mijlocul sigur de cunoaștere și verificare a vieții și caracterului!

Sfântul Evanghelist Ioan ne învață că, în raporturile noastre cu viața și cu oamenii, „să nu iubim cu vorba nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” Când vreo lucrare sau nevoie oarecare solicită ajutorul nostru, să le dăm ajutor concret, trecînd la fapte directe și folositoare. Faptele și lucrările vieții noastre, trebuie să aducă cele mai depline dovezi, că întruparea caracterului desăvîrșit al Domnului Hristos stăpînește firea noastră și ne-a dus la o înnobilare continuă. Acestea nu înseamnă o viață extraordinară ieșită din normal, ci în modul cel mai liniștit și firesc, sufletul să se manifeste după principii cerești. Cele mai bune fapte din viață — simplitatea, cinstea, sinceritatea, curăția, castitatea, integritatea — trebuie să fie poadoaba sufletească a unui om al credinței adevărate. Pentru fiecare om există posibilitatea de a fi fericit și de a atinge trepte tot mai superioare, cultivînd un spirit de iubire și considerație față de semenii noștri.

Orice legătură din viață cere exercitarea stăpînirii de sine, a îngăduinței și simpatiei. Firea omenească a devenit slabă și foarte dificilă, încît fiecare trebuie să fie foarte atent în ce privește aprecierea altora. Foarte puțin ne dăm seama de influența faptelor noastre asupra experienței altora. De multe ori ceea ce facem și ceea ce spunem, ni se pare de mică însemnătate, dar, dacă am putea pătrunde în gîndirea și sufletul oamenilor ne-am da seama de rezultatele reale ale faptelor și cuvîntelor noastre, făcute și rostite la voia întîmplării.

Ceea ce înalță pe om și-l ridică deasupra celor obișnuite este forța de a se organiza și de a-și dirija faptele. Idealul faptelor mari a dus la realizări îndrăznețe ce poartă omenirea pe culmile civilizației, tehnice și progresului.

Omenirea datorează enorm de mult acelor oameni de curaj, care au întreprins fapte mari ce s-au transformat în cea mai mare binefacere pentru ome-

Pentru istoria poporului nostru, ziua de 24 Ianuarie 1859 reprezintă un moment principal în desfășurarea ei. Ea însemnează împlinirea dorinței de veacuri și anume, realizarea statului național unitar român.

Frămîntata istorie a poporului nostru, lupta susținută împotriva tuturor celor ce rîvneau la frumusețea și bogăția țărilor românești, impuneau unirea tuturor rominilor pentru crearea unui stat național unitar, care să poată face față cu succes tuturor problemelor.

În ziua de 24 ianuarie 1859, mișcarea maselor populare de la orașe și a țărănimii a impus alegerea ca domn al Țării Românești a lui Alexandru Ioan Cuza, care numai cu puțin timp înainte fusese ales domn al Moldovei. Actul acesta a marcat un pas hotărîtor pe calea unirii principatelor romine. Iar făurirea statului național unitar reprezintă un moment deosebit de important în cadrul luptelor purtate de poporul român, secole în șir, pentru independența națională, pentru libertate și progres social.

nire. Totuși, nu toți pot să desfășoare o muncă creatoare prin fapte mari, dar toți pot să-și aducă la îndeplinire micile datorii ale muncii în viață cu abnegație și corectitudine.

Cît de mari apar pentru noi faptele nobile ale Tabitei! Ce influență stimulatorie și binefăcătoare au exercitat ele în decursul veacurilor! Femeile pot fi o puternică forță în facerea binelui. Influența unei femei în căminul ei, în viața societății, este foarte necesară. Ea poate aduce mult bine. Tabita și-a închinat timpul și munca ei grijii pentru alții. Maria Magdalena la timpul și locul potrivit a făcut acel gest, acea faptă gingașă, care s-a dovedit o binefacere aleasă, cînd a dat atenție Maestrului, răspîndind conținu-

Trebuie să relevăm faptul că ideea Unirii a avut rădăcini adînci în conștiința poporului nostru. Luptînd cu hotărîre pentru înfăptuirea unirii, masele populare legau de acest act dorința lor fierbinte de a înlătura jugul asupririi economice și naționale.

Actul Unirii a fost făurit de poporul muncitor — de masele de țărani, de meșteșugarii și lucrătorii de la orașe. Luptînd cu entuziasm pentru Unire, țărănimea, care purta greul exploatarei moșierești și se împotrivise timp de veacuri cu îndîrjire ocupației otomane, împletea această năzuință cu aspirația de a înlătura îndoitul jug — cel al cotropitorilor străini și cel, nu mai puțin asupritor, al boierimii autohtone. Cît de puternică și de arzătoare era această legitimă dorință a milioanele de truditori pe ogoarele mănoase ale gliei strămoșești, dar care erau „săraci în țară bogată”, ne arată cele ce găsim în jalba deputaților țărănilor clăcași prezentată în Divanul ad-hoc al Moldovei. „Că pînă în

tul prețios al vasului cu mir parfumat.

Fie în faptele mari ale vieții noastre, fie în cele mici, noi trebuie să ne dovedim activi și credincioși. Cele prezentate în subiectul nostru, după învățătura sfinților apostoli Petru și Ioan, formează primele trepte ale scării progresului vieții spirituale a credincioșilor. Prima treaptă este credința. Aceasta este o lucrare de transformare a firii noastre, care cuprinde formarea unui caracter echilibrat. Pentru atingerea acestui țel, „dați-vă și voi toate silințele și uniți cu credința voastră fapta”, cea bună, frumoasă și iubitoare spre slava lui Dumnezeu și binele celor din jurul vostru.

GRÎU ȘI NEGHINĂ

*A ieșit, demult, în țărini
Un destoinic gospodar
Și-a-nceput pe-ogor s-arunce
Grîu din sac, pășind arar.*

*Ci tîrziu, în miez de noapte,
Un vrăjmaș s-a arătat
Și pe-același loc neghină
Mîna lui a semănat.*

*Au venit atuncea unii
La plugar și-l întrebă:
„Semănînd tu grîu, neghina
Cum putu deci să răsără?”*

*Le-a răspuns deci gospodarul:
„Tot ce-al vostru ochi văzut-a
Un vrăjmaș, în miez de noapte,
Pe cînd toți dormeam, făcut-a”.*

*Cînd ajunse-n toiul verii
Secerișul la soroc,
Pe ai casei gospodarul
I-a strîns grabnic la un loc,*

*Și le-a zis: „Smulgînd neghina,
În cuptor s-o aruncați;
Grîul, însă, treierîndu-l
În grînar să-l așezați!”*

*Și-au făcut secerătorii
Tot ce li s-a spus atunci;
Zi de vară pînă-n seară
Au lucrat după porunci.*

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

FAPTELE 20, 7-11

(urmare din pag. 1-a)

la Cina Domnului în timpul serviciului său religios de despărțire, lucrul acesta este nejustificativ. Raportînd această adunare, Luca se referă la timpul tineriei ei, fiind „prima zi a săptămînii” pe care el nu o numește nici Sabat și nici ziua Domnului, și nu se referă la ea ca fiind sfîntă sau binecuvîntată, și cu privire la ea, el nu citează nici o poruncă pentru păzirea ei.

Adv

ziua de azi toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse și noi mai nici de unele bunuri ale țării nu ne-am îndulcit, iar alții fără să fie supuși la nici o povară, de toată mana țării s-au bucurat... Cîtu-i Dunărea de mare și de largă, curge riul sudorilor noastre... Pe viitorime săteanu să fie și el pus în rîndul oamenilor — să nu mai fie asemăluit cu dobitoacele necuvîntătoare... Vroim să ne scăpăm, să ne răscumpărăm din robia în care sîntem... Să fim numai ai țării și să avem și noi o țiară.”

Este cunoscut faptul că elementele patriotice din acea vreme, în frunte cu M. Kogălniceanu, concepeau Unirea în strînsă legătură cu înfăptuirea unor reforme sociale și în primul rînd, a reformei agrare, prin care urma să fie desființată claca și țărani să fie împroprietăriți. Pe această poziție se situau figuri luminoase ale mișcării unioniste, literați, publiciști, însuflețiți de dragoste de țară, ca Vasile Alecsandri, Costache Negri, C. A. Rosseti, Dimitrie Bolintineanu, Cezar Bolliac și alții.

Este cunoscut faptul că în 1858 Conferința de la Paris a celor șapte puteri europene a respins cererea Adunărilor ad-hoc de a se forma un stat național, România, prin unirea Moldovei și Țării Românești. Ea a admis numai federalizarea acestora sub numele de Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești, impunîndu-le însă o lege electorală care dădea putere publică moșierimii și păturii celei mai bogate a burgheziei.

Peste capul tuturor însă, adunarea electivă a Moldovei și Țării Românești alege la 24 ianuarie 1859 același domn în persoana colonelului A. I. Cuza, înfăptuindu-se astfel Unirea acestor două principate. Unirea deplină pe plan administrativ se realizează abia la 24 ianuarie 1862, cînd s-a alcătuit primul guvern și prima adunare a Romîniei.

Dar majoritatea burgheziei, temîndu-se de mase și fiind legată prin strînse interese de boierime, intră în înțelegere cu aceasta formînd ceea ce cunoaștem sub denumirea de „monstruoasa coaliție” sau alianță de clasă a boierimii și burgheziei reacționare. Aceasta înlătură de la domnie pe Alexandru I. Cuza printr-un complot și înscăunează dinastia Hohenzollernilor, apărătoare credincioasă a intereselor exploatatorilor interni și străini.

Idealurile făuritorilor Unirii, țelurile pentru care s-au jertfit de-a lungul veacurilor nenumărați luptători pentru independența națională, libertate și progres social au fost nu numai împlinite, dar și depășite în zilele noastre.

Prin lupta maselor a fost instaurată puterea populară, cea mai democratică orînduire din întreaga istorie a poporului român, s-a lichidat definitiv orice exploatare și asuprire, făcînd din România o țară înaintată în plin avînt al dezvoltării economico-sociale, iar situația și rolul ei în viața internațională s-a schimbat radical.

Acordăm o înaltă prețuire tradițiilor de luptă pentru libertate națională și socială a înaintașilor, tradiții în rîndul cărora Unirea Țării Românești cu Moldova ocupă un loc însemnat. Cinstim amintirea luminoasă a luptei pentru libertate, prin munca însuflețită și creatoare de zi cu zi, pusă în slujba socialismului și păcii.

Adv.

PROVERBE

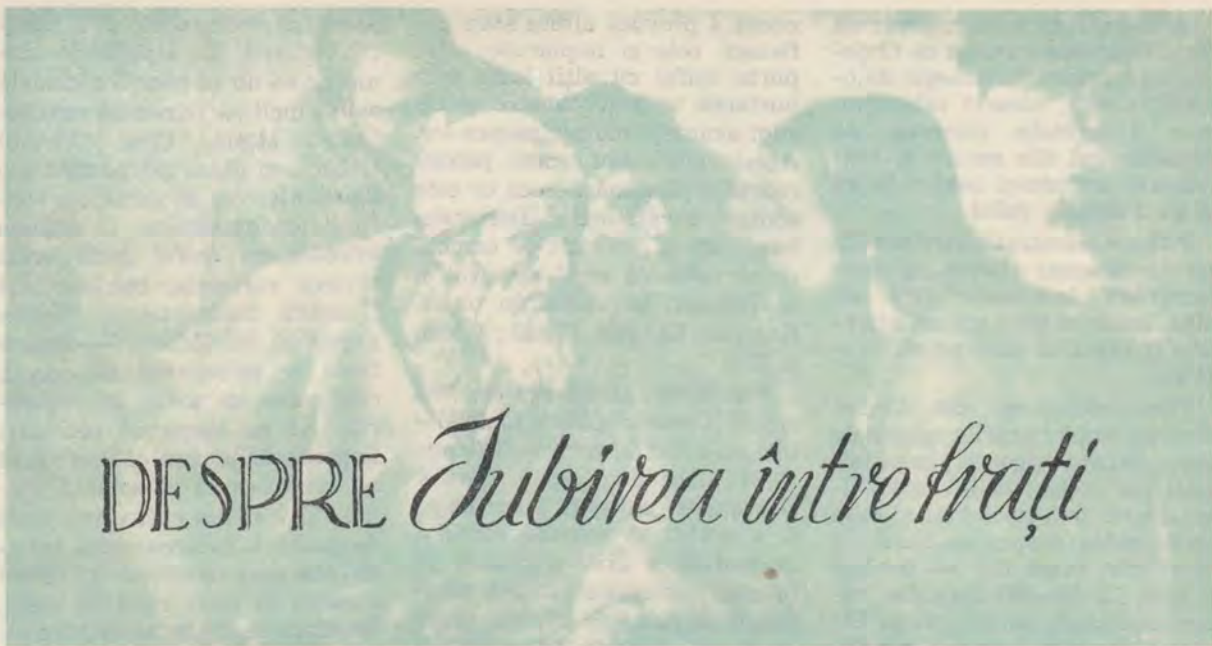
— O națiune mare se formează din cetățeni demni.

— Un tovarăș bun pe cale, este mai bun decît o căruță.

— Conștiința trezită a lui Petru l-a dus la Ghetsemani spre a plînge cu amar greșala lui.

— Iubirea este magnetul vieții.

— Munca serioasă pentru cultura sufletului și a minții trebuie să înceapă în zorile vieții.

DESPRE *Iubirea între frați*

„Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. Ioan 13, 34.

In legăturile noastre sociale, iubirea joacă rolul determinant. Puterea bogăției are tendința de a corupe și distruge; dar excelența și valoarea iubirii curate constă în destoinicia de a face binele, ea este cimentul care unește întreolaltă pe oameni.

Iubirea dă, celui care o posedă, har, bunăcuviință și frumusețe în purtare. Iubirea luminează fața și îmblânzește glasul; ea curăță și înalță întreaga ființă; ea aduce pe credincios în armonie cu Dumnezeu.

Omul a fost zidit de Dumnezeu ca să iubească pe alții; sufletul lui trebuie să fie cuibul în care să sălășluiască iubirea. „Te iubesc cu o iubire veșnică: de aceea îți păstrez bunătatea Mea“ (Ier. 31, 3).

Numai că această iubire — iubirea între frați — care trebuia să fie veșnică în sufletul muritorului, s-a poticnit pe calea existenței ei. Păcatul a descumpănit viața omului și odată cu aceasta, iubirea, floarea superbă a sufletului, a pălit.

Cînd se părea că răceala din inimile oamenilor o va distruge

cu totul s-a arătat în lume Domnul Isus Hristos ca Iubire Infinită, să ne învețe din nou regula de aur a existenței noastre. A venit să așeze din nou iubirea pe jilțul ei divin din care a detronat-o păcatul. Atunci „iubirea cea adevărată, vastă ca vastitatea însăși și nemuritoare ca nemurirea însăși, s-a ridicat deasupra a tot ce era omenesc și prin Fiul Divinului Tată ne-a învățat cum trebuie să iubim. (Mat. 5, 43—48; Ioan 13, 1. 34. 35).

Și de atunci, se duce mereu în suflet, o luptă acerbă între falsa și adevărata iubire, căci ea, iubirea, se exprimă prin două atitudini, prin două simțăminte, prin două stări: egoism și altruism. (Gal. 5, 13—15).

Primul, este atitudinea de exagerată preocupare pentru interesele personale și de nesocotire a intereselor altora. Gîndiți-vă la Laban (Gen. 31, 40—41) și la Iuda (Ioan 12, 6). Egoismul

este cancerul iubirii, este unealta puterii întunecate care nu vrea să lase să izbîndească iubirea curată în lume. Egoismul este procesul lent și negativ al sufletului către nepăsarea față de alții, un proces calculat, rece, chibzuit în toate amănunțele lui.

Egoismul este revărsarea iubirii în interiorul omului — iubire păstrată numai pentru sine: este călcarea în picioare a iubirii pentru alții, este deformarea ei, este stricarea și înrobirea ei.

Cel de al doilea, altruismul, este dispoziția sufletească de a acționa dezinteresat în favoarea altora — iubirea revărsată în afară.

Cînd iubirea se revărsă în afară, ea ridică sufletul aceluia pînă la înălțimea sfințeniei.

Iubirea dăruită altora face o lucrare asemănătoare aruncării leștului din balon; înalță sufletul din ce în ce mai sus spre Dumnezeu. „Iubirea dăruită este puntea de aur care ne duce către Dumnezeu“. Este ultima și sublima rațiune de a fi a omului pe pămînt. Prin iubire omul urcă treptele desăvîrșirii.

Această iubire nu trebuie să fie confundată cu ceea ce majoritatea oamenilor numește de obicei iubire ; această iubire nu este o calitate compusă pe de-a-ntregul din emoții și sentimente, avîndu-și centru în eu și în dorințele eului.

Iubirea adevărată, care merită pe drept acest cuvînt, își concentrează interesele față de alții, conduce spre acțiuni altruiste și luptă să facă pe alții fericiți.

Cînd credincioșii din Corint rîvneau după darurile spirituale care dădeau vigoare, impetuoșitate și succes vizibil apostolilor, Pavel le-a îndreptat atenția spre „calea nespuse de bună“ a celui mai mare dar — iubirea (1 Cor. 12, 29—31). Ea a fost caracteristica de bază în viața Bisericii din prima parte a primului secol (Apoc. 3, 4) și este recomandată ca o condiție a existenței ei. Atît de pătruns a fost apostolul Pavel de puterea, de necesitatea și de rezultatele ferice ale acestui dar divin în viața credincioșilor, încît a compus cel mai minunat poem în proză, cel mai grandios și cel mai adine, acela prezentat nouă în 1 Cor. 13.

Dacă credincioșii îl vor memoriza și-l vor interioriza în viața lor, atunci „starea de om mare, la înălțimea plinității lui Hristos“ va fi împlinită în ei.

În acest poem (1 Cor. 13) apostolul Pavel trece la analiza profundă a iubirii. El subliniază șapte caracteristici excelente ale iubirii și opt acte și atitudini care sînt cu totul străine și contrarii naturii ei. În acest elogiu, el scoate în evidență superioritatea calităților iubirii în cele două aspecte ale ei : negativ și pozitiv. Personificarea iubirii în acest capitol înaltă frumusețea descrierii, deoarece apostolul Pavel atribuie iubirii acele caracteristici care se găsesc de obicei la toți acei care iubesc cu adevărat. Să analizăm pe scurt cele opt atitudini străine naturii ei :

Iubirea nu pizmuiește, ea nu se ia la ceartă cu nimeni. A fi pizmuitor față de alții însem-

nează a provoca altora stări sufletești rele și neplăcute, a te purta astfel cu alții încît prin purtarea ta provocatoare să cîștigi avantaje morale asupra lor. Aceste stări dau ocazii pentru ceartă și dezbinări, ceea ce este contrar învățăturilor Domnului Isus, care a povățuit pe oameni să se iubească unul pe altul și să trăiască împreună în unire. (Ioan 15, 12 ; cap. 17, 22 ; 1 Ioan 3, 23).

Pizma este atitudinea cea mai crudă și josnică dintre toate slăbiciunile ființei omenești (Prov. 27, 4 ; Cînt. Cînt. 8, 6). Lucifer și-a stricat sufletul prin pizmă și a pornit să semene sămînța discordiei, a urii, a pizmei în inimile oamenilor ca toți să ajungă la ruina la care a ajuns el. Numai iubirea poate alunga pizma, ura și discordia.

Iubirea nu se laudă, nu-și laudă calitățile ; ea este plină de modestie și nu încearcă să se scoată în evidență pe sine. Acela, în inima căruia se găsește adevărata iubire, își aduce aminte în orice împrejurare de viața și moartea Domnului Hristos și atunci toate gîndurile sale vor lepăda orice încercare firească de a se lăuda. Iubirea, care este un dar al Spiritului, consideră că orice dar bun vine de la Tatăl luminilor și deci nu este pentru nimeni motiv de a-și cultiva vanitatea.

Iubirea nu se umflă de mîndrie ; ea nu produce acea stare de închipuire, de infumurare și îngîmfare, care stăpînește adesea pe unii. Această expresie îndreaptă atenția spre starea subiectivă de orgoliu și amor propriu, care face pe unii să se creadă superiori în cunoștințe și abilitate. Iubirea nu îngăduie nimănui să-și formeze o stare a minții de prețuire de sine, crezîndu-se dotat cu daruri deosebite, dar folosite pentru satisfacerea propriei mîndrii. Iubirea nu îngăduie să se formeze ideea de importanță de sine și nici obiceiul de a flata pe alții în scopul de a-i cîștiga.

Iubirea nu se poartă necuviincios ; iubirea nu este niciodată

bădărană, necioplită, necivilizată, violentă sau lipsită de manieră ; ea nu se poartă niciodată astfel încît să jignească sensibilitatea altora. Cînd Domnul Hristos se găsea pe pămînt era foarte atent ca să menajeze sensibilitatea oamenilor. El acționa întotdeauna astfel încît arăta tuturor curtoazie, bunăcuviință și înaltă corectitudine. Fiecare urmaș al lui Hristos — fiecare frate — trebuie să fie corect, cuviincios în toate împrejurările. Să nu răspundă niciodată la provocările omului firesc și să nu răsplătească grosolănia, moșia și violența cuiva prin lipsă de politeță. Iubirea caută întotdeauna ceea ce este drept și cuviincios în toate relațiile vieții, deoarece ea tinde să asigure altora clipe de fericire și evită tot ce ar putea jigni pe cineva.

Iubirea nu caută folosul ei. Opusul unei iubiri reale și naturale este căutarea după avantaje personale sau onoare proprie considerată ca cel mai înalt obiectiv al vieții (1 Cor. 10, 24, 33). Dintre toate caracteristicile iubirii, aceasta este cea mai grea de înțeles pentru o inimă nesfințită. Omul firesc este interesat, în primul rînd, de sine și adesea interesul acesta eclipsează pe cel al altora ; dar calea lui Hristos, drumul trasat de iubire pune interesul personal la urmă și pe cel al altuia în față.

Natura firească a omului dovedește că păcatul a inversat ordinea divină în experiența omnirii, îndemnînd pe oameni să-și concentreze atenția exclusiv pentru ei.

Iubirea nu se mînie ; ea nu se lasă provocată ; nimic nu poate tulbura echilibrul unei perfecte iubiri și nu poate cauza o manifestare de supărare, nerăbdare sau mînie. (Ps. 119, 165 ; Ebrei 12, 3 ; 1 Petru 2, 23). Creștinul care s-a convins că eul, inima firească, este în opoziție cu voiața lui Dumnezeu și s-a încredințat în totul lui Dumnezeu, se va socoti mort față de păcat și nu va mai da niciodată mîniei prilej de a se manifesta. El va

încredința fiecare lucru lui Dumnezeu știind că orice i se întâmplă stă sub controlul și privirea binevoitoare a Aceluia care îndrumă toate lucrurile spre bine. (Rom. 6, 11; cap. 8, 28; 1 Petru 5, 6, 7). Unul din cele mai puternice rezultate ale convertirii este schimbarea remarcabilă care se poate vedea în caracterul unei persoane care în chip firesc a avut o dispoziție gata oricând pentru supărare și iute îndreptată spre ceartă. Sub influența Duhului Sfânt o asemenea persoană a devenit blândă, nobilă și calmă. Toate eforturile depuse de Satana pentru a predispune spre minie și răzbunare și pentru a deștepta firea cea veche și rea, rămân fără efect.

Iubirea nu se gândește la rău. Ea nu atribuie altora gânduri și intenții rele. Nu pune pe seama altora bănuiele rele; ea pune pe seama altora cele mai înalte intenții de bine. Acela care stă sub controlul iubirii nu este înclinat să critice, nu este pornit să găsească altora greșeli sau să invinuiască pe alții de motive rele.

Iubirea nu se bucură de nelegiuire. Iubirea nu găsește plăcere în nici un fel de nedreptate, ceea ce însemnează că creștinul stăpînit de iubire nu face nimănui o nedreptate în mod conștient. Nelegiuirea este de obicei străină de natura divină a iubirii; de aceea, acela care iubeste nu poate simți plăcere de ceva ce nu este în armonie cu voința lui Dumnezeu. Iubirea nu se bucură la vederea viciului în alții și nici nu se simte bine cînd alții greșesc sau fac lucruri rele. (Prov. 10, 12; 11, 13; 17, 9; 1 Petru 4, 8).

Iubirea este plină de bunătate. Un om nobil este acela care exercită înaltele calități ale sufletului, acela care este mînat de Duhul cel Sfînt al lui Dumnezeu, acela care caută ca prin cuvînt și fapte să înțeleagă și să aprecieze ispitele și greutățile altora. Ideea care se desprinde din cuvîntul Scripturii este aceea de a fi bun în orice cir-

cumstanță a vieții. Bunătatea este opusul răutății, a celui sentiment care se manifestă prin minie, ură și răzbunare. Omul care iubeste într-adevăr pe altul este bun, preocupat să-i facă bine și nu rău, generos și plin de curtoazie, pentru că el nu este dispus a-i pricinui dureri, ci caută a-i mări fericirea (1 Petru 3, 8).

Iubirea se bucură de adevăr. Aici adevărul stă în contrast cu minciuna și înseamnă virtute, dreptate, echitate. Iubirea găsește plăcere nu în vicii, ci în virtuțile altora. Iubirea este interesată în răspîndirea adevărului și în fericirea omului, de aceea este foarte mulțumitoare cînd constată că adevărul este susținut (Marcu 9, 35—40; Filip. 1, 14—18).

Iubirea crede totul; acest lucru nu vrea să spună că acela care iubeste pe aproapele său este credul pînă la absurditate, fără să facă distincție între lu-

crurile care pot fi crezute și cele care sînt false. Dar iubirea este dispusă să ofere cele mai bune interpretări despre purtarea altora impunîndu-și motivele cele mai bune în favoarea lor. Aceasta este atitudinea iubirii, pentru că iubirea caută să facă pe alții fericiți și nu va crede nimic în detrimentul altora cu excepția unor fapte de neînțeles. În relațiile cu Dumnezeu iubirea crede fără rezerve toate lucrurile descoperite credinciosului prin voința lui Dumnezeu. Nu are nici o îndoială cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu și la învățăturile Sale: toate sînt acceptate și îndeplinite prin ascultare.

Iubirea speră totul; oricît de întunecate ar fi aparențele și oricît de probabilă ar fi sinceritatea altora, iubirea nădăjduiește că fiecare lucru va ajunge pînă la urmă bun și oferă creditul necesar pînă ce prevederile ei sînt împlinite.

Locuitorii Insulei Pitcairn PROTESTEAZĂ

Ziarele ne-au adus la cunoștință apelul adresat opiniei publice mondiale de către John Christian, magistratul șef al insulei Pitcairn, în legătură cu pregătirile Franței de a stabili un centru de rachete nucleare în insulele Gambier din arhipelagul polinezian. În apel se spune:

„ADMSTOWN (Insula Pitcairn) 14 ianuarie 1963. John Christian, magistratul șef al insulei și descendent al lui Fletcher Christian, unul din revoltații de pe „Bounty” a declarat astăzi, că locuitorii insulei Pitcairn sînt foarte îngrijorați în urma știrilor că Franța stabilește un centru de rachete nucleare în insulele Gambier din arhipelagul polinezian.

Locuitorii insulei au lansat un apel către guvernul Britanic: „ne temem de contaminarea pămîntului și a apei” a declarat J. Christian.

Considerăm că lumea trebuie să trăiască fără amenințarea primejdiei nucleare. Rațiunea sănătoasă a omenirii este chemată a se opune acumulării și stocării armelor nucleare. Lucrările Comitetului celor 18 state pentru dezarmare trebuie să găsească soluțiile cele mai eficace pentru îndeplinirea acestei dorinți și imporioase necesități a omenirii.

Ne alăturăm și noi dorinței generale de pace și de eliberare de teama primejdiei atomice. Fie ca să se îplinească idealul măreț cîntat de ingeri pe colinele Betleemului: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, iar pe pămînt pace între oamenii plăcuți Lui”.

„MUȘEȚELUL”

Ca o atitudine a vieții, iubirea este mult mai efectivă, mult mai victorioasă, mult mai satisfăcătoare decât toate celelalte daruri. Iubirea către Dumnezeu, și iubirea către aproapele nostru este expresia cea mai înaltă a omului față de Creatorul său (Mat. 22, 37—40). Iubirea manifestată în viața credinciosului îi dă cea mai înaltă mărturie a unui adevărat creștinism (Is. 58, 6—8; Mat. 25, 35—40).

Iubirea suferă totul. Ea suportă în tăcere toate dificultățile, încercările. Această relație arată răbdarea infinită pe care o posedă acela care se găsește sub controlul iubirii.

Iubite frate, cultivă iubirea! Păzește-o cu sfințenie și n-o izgoni de pe vatra sufletului tău. Nu lăsa ca să se stingă. Păzește-o ca pe bunul cel mai mare, căci iubirea e mai puternică decât potopul nemulțumirilor și al amărăciunilor. Ea este flacăra veșnică, care luminează și încălzește totul.

A fi creștin, înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Creștinii nu fac binele din interes personal, ci pentru că iubirea lui Dumnezeu în inimile lor face imposibilă acțiunea răului. Iubirea dăruită, altruistă, va produce adevărata unire între credincioși și va convinge lumea că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să aducă din nou pe pământ iubirea infinită. O astfel de iubire, care nu exprimă nici o dorință de exaltare, justificare sau scoatere în evidență a eului; ci este dedicată unei serviri dezinteresate, este argumentul pe care nimeni nu-l poate tăgădui și nici respinge.

Radiază deci această iubire cu prisosință, pentru că porți acum în sufletul tău sămînța flăcării Duhului Sfînt, din care iubirea se hrănește, se întărește și luminează viața ta! Iubește și tu cum a iubit Isus, Omul, cum te-a iubit și S-a jertfit pentru mîntuirea ta! Iubește pe alții, cum ai vrea să fii și tu iubit de alții (Mat. 7, 12).

În numerele din trecut ale revistei am scris despre valoarea ceaiurilor ca plante în legătură cu îngrijirea sănătății, arătînd cum — mai ales astăzi în urma cercetărilor științifice — s-a dovedit că ceaiurile naturale provin din diferite plante, au deosebit de valoroase însușiri medicamentoză și antibiotice. Am arătat de asemeni cum unele din aceste plante-ceaiuri, sînt bogate și în vitamine, care se găsesc mai adesea în frunzele și florile plantelor de ceaiuri. Rolul acestor vitamine fiind deosebit de important pentru îngrijirea și recăpătarea sănătății, ridică și prin aceasta valoarea ceaiurilor de plante.

De data aceasta ne vom ocupa în mod mai amănunțit de planta numită Mușețel (*Matricaria chamomita*) care este cunoscută în unele locuri și sub denumirea de romaniță, mătricea sau morună. O plantă foarte bine cunoscută și foarte răspîdită, mușețelul crește în stare sălbatică pe cîmp, prin locuri necultivate, pe marginea drumurilor, pe lîngă case, prin curți cu iarbă, etc. Este una din cele mai vechi plante medicinale. Tulpina are numeroase ramuri. Florile ei sînt așezate spre vîrfurile ramurilor, avînd o formă boltită. Mijlocul florilor este de un galben plăcut, iar petalele mici, albe.

Mușețelul este de mai multe feluri, dar cel mai bun este mușețelul mic, romînesc, frumos mirositor. Mirosul puternic specific al mușețelului veritabil îl deosebește de alte soiuri cu flores la fel, cu petalele tot albe, puțin mai mari, însă fără mirosul plăcut al soiului veritabil.

Florile — Flores *Chamomillae* — conțin un ulei volatil de culoare albastră care calmează spasmele mușchilor stomacului provocate de gastrite și colite, datorită principiului azulen și a unui glucozid ce-l conțin.

Datorită acestui lucru de la mușețel se folosesc îndeosebi florile care încep să înflorească

în primăvară de timpuriu și în pînă spre toamnă.

Florile se culeg înainte ca să se deschidă complet. Uscarea se face la soare, în uscătorii, sau în locuri curate și ferite de praf (cum ar fi podul casei), sau alte locuri uscate.

Întrebuințarea medicală a florilor de mușețel este așa de multiplă încît i s-ar putea da denumirea de plantă minune; el fiind folosit pentru copii, tineri, maturi și bătrîni, pentru diferite tratamente interioare sau exterioare, dintre care enumerăm o parte mai jos:

În bolile de stomac și de intestine este un foarte bun calmant și totodată și dezinfectant; se folosesc 5 gr. flori la 1 litru apă. Se poate bea seara la culcare, sau pentru mistuire, imediat după masă.

Tot pentru calmări ale stomacului se dă copiilor mici între supturi, sau noaptea cînd au colici stomacali. De asemenea li se dă copiilor cînd li se suspendă suptul, sau au scaun verde.

În nevralgii ale dinților, precum și cu ocazii de rani ale gingiei sau extracția dinților, se fac gargare cu ceai de mușețel neîndulcit, care este atît calmant cît și un foarte bun dezinfectant (antiseptic). Datorită proprietăților lui calmante și dezinfectante, amestecat cu acid boric, mușețelul este folosit și pentru spălări la ochii bolnavi, la urechile cu scurgeri, la rani deschise, la bube și la umflături.

Tot pentru calitățile sale cunoscute, mușețelul este indicat și contra răcelilor, la potolirea nervilor oboșiți și zdruncinați, spălări de rani spasmodice, în cistite, calmări de hemoroizi, etc.

Infuzia de mușețel se recomandă contra diareei și în general în toate afecțiunile stomacale și intestinale.

Proprietățile antiseptice și bactericide ale mușețelului sînt mult apreciate în medicina științifică.

(Continuare în pag. 12)

Cuvîntul

FERICIRILOR

Isus a dat ucenicilor Săi nu numai o rugăciune model, ci și o cuvîntare model. Cuvîntarea de pe Munte a fost cea mai sublimă pe care a ascultat-o vreodată credinciosul. A fost cuvîntarea măiastră ținută de Predicatorul Maestru. Este o înșirare de adevăruri veșnice, făcută de Acela care este adevărul, este o proclamare a realităților veșnice ale Împărăției lui Dumnezeu.

Cuvîntarea aceasta este vestită pentru frumusețea sa neasemuită. Isus a venit „să mărească legea și măreață să fie“, și Cuvîntarea de pe Munte este Decalogul pus sub microscopul Legiuitorului, în lumina spirituală a Evangheliei. De aceea, pe bună dreptate a mai primit și numele de „Sinai-ul Noului Testament“. Aceasta este legea lui Dumnezeu restabilită și explicată în aplicațiile ei practice la viața de fiecare zi. Aici, tunetele de pe Sinai răsună în Fericirile Aceluia care este Legea întrupată.

Cuvîntarea de pe Munte este în realitate Biblia în miniatură. Ea este alcătuită din citate din Vechiul Testament, sau reafirmări ale adevărului cuprins în el. Se pare că Isus alege cele mai prețioase pietre scumpe din scrierile tuturor profetilor, și le reasează în diadema de adevăr cu care El încoronează Cartea Cărților. Această cuvîntare nemuritoare este Magna Charta a Creștinătății, — hrisovul divin, care garantează drepturile, libertățile și privilegiile noastre pentru Împărăția harului lui Hristos.

Cuvîntarea aceasta a mai fost supranumită — și pe bună dreptate — „Cuvîntarea de inaugurare a lucrării lui Hristos“, pentru că în ea El a enunțat principiile care vor călăuzi administrarea împărăției Sale spirituale, împărăția ha-

rului. În ea Isus dă însușirile care trebuie să caracterizeze pe cel ce dorește să cîștige împărăția harului și apoi a slavei, și stabilește condițiile prin care vom putea intra în această împărăție. Toți locuitorii împărăției cerului vor trăi în armonie cu principiile veșnice prezentate în această cuvîntare.

Pregătirea sau substratul acestei predici, adaugă la importanța ei. Din pricina semnificației acestei împrejurări, Isus petrecuse întreaga noapte în rugăciune.

După această noapte, Isus a ales și a orînduit doisprezece apostoli care trebuiau să constituie un fel de sfat pentru a-L ajuta să administreze lucrările împărăției Sale spirituale. Ei trebuiau să fie reprezentanți speciali sau ambasadori ai împărăției harului și adevărului. Orînduirea lor ca apostoli avea să le dea dreptul să fie încoronați ca mîntuiți. Mat. 19, 27, 28 ; Luca 22, 28—30. De aceea, slujba lor era cea mai importantă din cele cîte s-au încredințat credinciosului în planul mîntuirii, clasîndu-se a doua după cea a Domnului Hristos. De-a lungul veacurilor veșnice, numele lor vor fi încrustate în giuvaeruri pe cele douăsprezece temelii ale Noului Ierusalim. Apoc. 21, 14.

Cuvîntarea de pe Munte a fost cea mai sublimă dintre toate cuvîntările religioase. A fost o solie care va străluci ca o lumină spre a călăuzi pașii peregrinilor creștini.

Vestea despre Isus umpluse pe toți cu noi nădejdi și aspirații. Ei trăgeau nădejde că El este Mesia, și se așteptau ca acum să proclame misiunea Sa și să facă o declarație cu privire la statornicirea împărăției Sale. Ei așteptau cel mai mic prilej să-L proclame și să-L încoroneze ca

împărat. Ucenicii Săi împărțeau aceleași simțăminte de așteptare, și inimile lor erau pline de gânduri despre puterea și slava viitoare a lui Israel.

În timp ce Cuvîntarea de pe Munte este un rezumat al Bibliei, Fericirile constituie un rezumat sau un prolog al Predicii de pe Munte.

Cele opt Fericiri alcătuiesc o scară spirituală cuprinzînd treptele naturale și logice în creșterea și dezvoltarea spirituală, care ne duc în împărăția lui Dumnezeu. Este aceeași ca și scara din visul lui Iacob, care este întinsă peste abisul făcut de păcat între cer și pămînt. Piciorul acestei scări este întotdeauna la Betel, „casa lui Dumnezeu“ și „poarta cerului“. Mai este ca și scara lui Petru cu cele opt trepte, care asigură intrarea în împărăția cerului tuturor acelorora care se urcă pe ea, adăugînd una cîte una virtuțile caracterului creștin.

Cuvîntul „fericit“ în latinește este „beatus“, sau „beati“, și este întrebuițat în traducerea Bibliei numită „Vulgata“. El însemnează „binecuvîntat“ sau „fericit“. Scara Fericirilor este așa dar scara binecuvîntată, pentru că aceste trepte sau grade în creșterea spirituală repre-

zintă o experiență binecuvîntată. „Binecuvîntat“ este sinonim cu „frumos“, „consacrat“, „sfințit“, „fericit“, „sacru“ și „sfințit“. Definiția ei este: „starea de a fi fericit, plin de bucurie, de pace, ca urmare a faptului de a se bucura de harul divin; deplină prosperitate și mulțumire în viață“. Ce ar putea să dorească sau să ceară cineva mai mult? Numai cei consacrați și sfinți pot să intre în împărăția harului și apoi în cea a slavei, și călătoria trebuie să fie făcută pe calea scării Fericirilor. Aceasta este o cale binecuvîntată și sfințită. Aceasta este „calea sfințeniei“, care duce spre Sion, așa cum este descrisă în Is. 35, 8—10. Aceia care merg pe ea, vor căpăta, „bucurie și veselie, iar durerea și gemetele vor fugi“. Aceasta este calea care duce spre viața veșnică. Ea este „calea celor drepecți“, ce strălucește de o lumină mereu crescîndă pînă cînd aceia care merg pe ea ajung la „ziua desăvîrșită“ de lumină și experiență spirituală.

Expresia „fericiți“, așa cum este folosită de Isus în Cuvîntarea de pe Munte, se referă la acea bucurie care este rezultatul harului divin. Ea este pace și bucurie.

„MUȘETELUL“

(Continuare din pag. 10)

Datorită proprietăților anti-septice, completate cu o acțiune anestezică și antiinflamatorie, calmează durerile și reduce inflamațiile. Extern, datorită calităților sale, se folosește sub formă de cataplasme, gargară și băi în diferite afecțiuni. Rănile cu puroi, arsurile, hemoroizii, durerile de gît, diferite ulceratii ale pielii, leucoreea, abcesele dentare, etc., sînt influențate în bine de mușetel. (După Farm. Corneliu Constantinescu; cartea: Plante medicinale).

De asemenea, sînt ajutate în bine exemele zemuinde dacă sînt presărate pe ele flori de mușetel pulverizate.

Părul spălat cu ceai de mușetel capătă un aspect mătășos și

în același timp își întărește rădăcina. Idem.

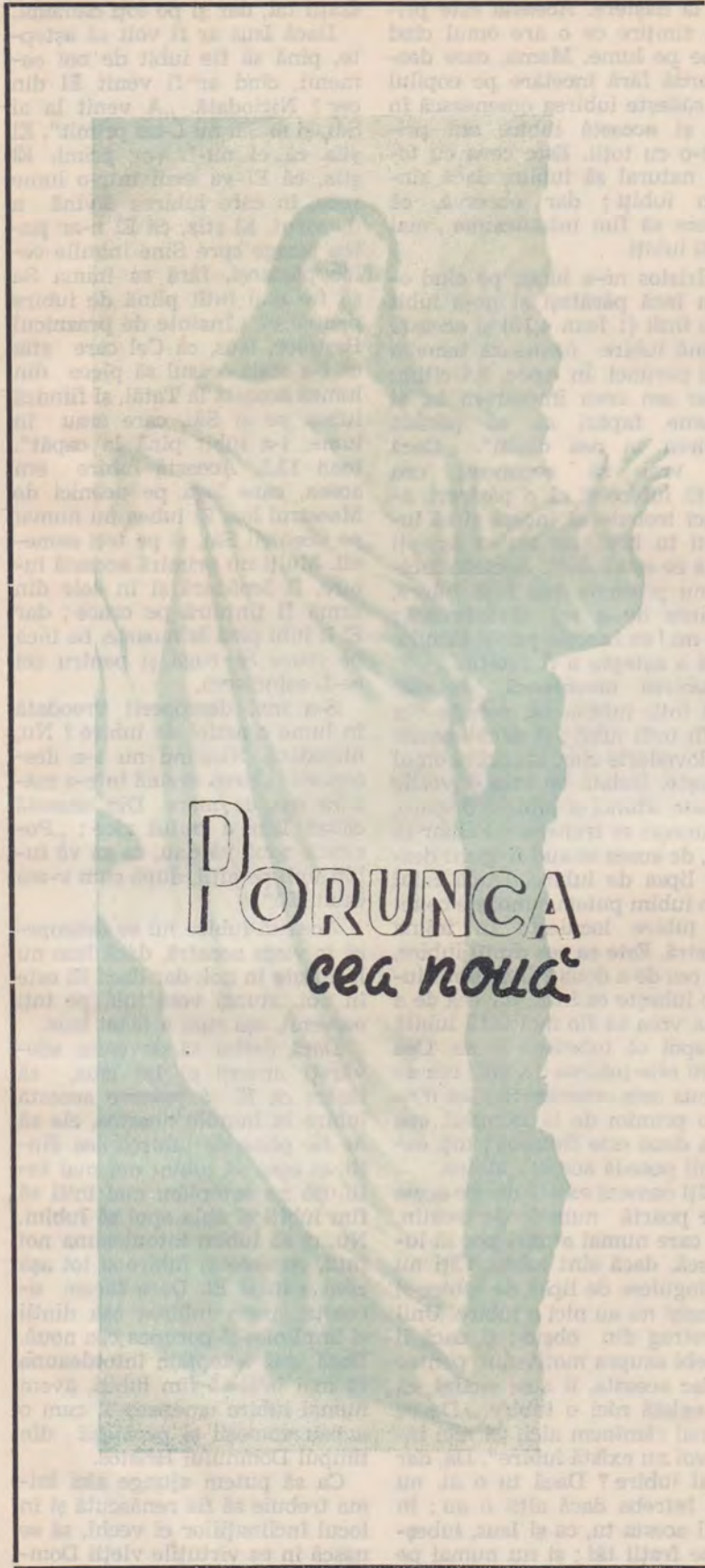
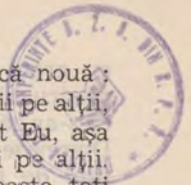
În arsuri, mușetelul se poate folosi sub formă de ulei care se prepară astfel: 10 gr. flori bine uscate și cernute (cam două linguri) se umezesc cu o lingură de alcool. După cîteva ore, acestui conținut i se adaugă 100 gr. ulei de floarea soarelui și se încălzește pe baia de apă (un vas cu apă, în care se pune vasul cu mușetel), timp de 2—3 ore pînă ce alcoolul s-a evaporat. În tot acest timp uleiul se amestecă adeseori. Se strecoară și se stoarce. Uleiul obținut se păstrează în sticle colorate și la rece.

Pentru gargară sau băi pentru ochi se face infuzie din 15 gr. flori (circa 3 linguri) cu 200 gr apă. După 10—15 minute se strecoară lichidul la care se adaugă 4 gr. acid boric.

În cazul folosirii mușetelului la bolile de stomac, el se combină adesea și cu alte plante cum ar fi fenicul, cu rădăcină de nalbă și frunze de mentă. În gastrite și enterite se poate folosi următorul amestec; mușetel, coada șoricelului, pelin, mentă și salvie. Se fac infuzii folosindu-se două lingurițe din acest amestec de plante la un pahar de apă. După 15 minute se strecoară și se bea neîndulcit pe stomacul gol în cursul unei zile în două reprize. Ibidem.

Infuzia de mușetel se prepară din una sau două lingurițe de flori întregi sau pulverizate, peste care se toarnă o ceașcă cu apă clocotită; sau după o altă metodă, se macerează 1—2 lingurițe de flori într-o jumătate ceașcă apă rece timp de 30 mi-

(Continuare în pag. 15)

PORUNCA cea nouă

Vă dau o poruncă nouă :
Să vă iubiți unii pe alții,
cum v-am iubit Eu, așa
să vă iubiți și voi unii pe alții.
Prin aceasta vor cunoaște toți
că sînteți ucenicii Mei, dacă
veți avea dragoste unii pentru
alții". Ioan 13,34.35.

Că Isus a dat o nouă poruncă,
reiese clar din textul citat mai
sus. În ce constă însă noua poruncă
? — Mulți dau răspunsul
simplu : „Ca să ne iubim unii pe
alții“. Din analiza învățăturii
Domnului rezultă însă că acesta
nu este adevăratul răspuns.

Într-o zi, cînd Isus a fost ispi-
tit de un cărturar prin întrebă-
rea : „Învățătorule, care poruncă
este cea mai mare din lege ?“ El
răspunse : „Să iubești pe Dom-
nul Dumnezeu tău din toată in-
ima ta, din tot sufletul tău și
din tot cugetul tău“. Aceasta
este cea dintîi și cea mai mare
poruncă. Iar a doua asemenea ei
este : „Să iubești pe aproapele
tău ca pe tine însuși“. În aceste
două porunci se cuprinde toată
legea și profeții“. Mat.22,35—40.
Această poruncă a iubirii este,
deci, o poruncă veche și ea nu
era nouă în zilele Mîntuitoru-
lui. Ceea ce însă părea nou în
ea, este partea din urmă a ei
(Ioan 13, 34), unde se zice :
„După cum v-am iubit Eu“. Deși
porunca iubirii exista, totuși a-
ceastă iubire divină nu a fost
niciodată descoperită într-o mă-
sură atît de mare, ca atunci,
cînd Isus veni în lume și o des-
coperi omenirii.

El nu iubea numai pe priete-
nii Săi, ci și pe cei care nu-L
iubeau pe El. El zise : „Nimeni
nu are o iubire mai mare, de-

de
C. PETCU

cît aceasta ca cineva să-și dea
viața pentru prietenii săi“. Dar
El își dete însă viața Sa chiar și
pentru vrăjmașii Săi. Pavel
scria credincioșilor din Roma :
„Căci, pe cînd eram noi încă fă-
ră putere, Hristos, la vremea cu-
venită a murit pentru cei nelegi-
uiți. Pentru un om neprihănit

cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi". Rom. 5, 6—8. Da, se poate citeodată ca cineva să-și dea viața pentru un prieten deși acest lucru este greu de realizat. Aceasta se întâmplă totuși câteodată între oameni. O mamă își pune viața în primejdie pentru copil, tot așa tatăl, și adesea un frate își riscă viața sa pentru celălalt frate. Isus însă dimpotrivă, își dă viața Sa pentru cei ce L-au respins, pentru cei la care venise și nu L-au primit. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan, 1,11.12.

Gradul de iubire între oameni era tot așa de mare în Vechiul Testament ca și în Noul, însă niciodată iubirea nu urcase astfel de culmi ca să-L egaleze pe Isus. Intreaga lui viață fiind călăuzită de o duioasă iubire care se apleca spre cei oropsiți, spre cei bolnavi, spre cei pe care-i disprețuiau fariseii în orgoliul, îngimfarea și mândria lor, spre toți cîți avea nevoie de mîngîierea Sa.

Spre deosebire de iubirea omenească, care la unii este amestecată cu interes și egoism; iubirea lui Isus era dezinteresată, altruistă, plină de abnegație.

Principiul de bază după care se conduceau — mulți creștini — era acela ca să iubești pe cei ce te iubesc, și să urăști pe acei care te urăsc, dar Isus zicea mai departe: Căci dacă iubiți pe cei care vă iubesc pe voi, ce plată aveți? Nu oare și vameșii fac același lucru? Și dacă îmbrățișați cu iubire numai pe frații voștri, ce faceți mai mult? Nu fac și vameșii și fariseii la fel?

A iubi numai pe aceia care te iubesc, nu e nevoie de nici o putere divină. Pentru aceasta nu este nevoie să fii renăscut. Acest lucru l-au făcut oamenii întotdeauna și îl fac fără ajutorul divin. Această iubire omenească este plantată în noi încă

de la naștere. Aceasta este prima simțire ce o are omul cînd vine pe lume. Mama, care dezmiardă fără încetare pe copilul ei, sădește iubirea omenească în el, și această iubire am primit-o cu toții. Este ceva cu totul natural să iubim, dacă simțem iubiți; dar observă, că cerem să fim întotdeauna mai întii iubiți.

Hristos ne-a iubit, pe cînd eram încă păcătoși și ne-a iubit mai întii (1 Ioan 4,19) și această primă iubire formează temelia noii porunci. În Apoc. 2,4 citim: „Dar am ceva împotriva ta, și anume faptul că ai părăsit iubirea ta cea dintîi". „Dacă tu vrei să recunoști cea dintîi iubire și să o păstrezi, atunci trebuie să începi și să iubești tu întii, iar nu să aștepti pînă ce ești iubit". Această iubire nu pretinde mai întii iubire, înainte de a voi să iubească; nu, nu! ea iubește pur și simplu, fără a aștepta a fi iubită.

Iubirea omenească pretinde mai întii iubire. Ea voințe ca să fii întii iubit; și dacă aceasta se dovedește clar, atunci și omul iubește. Îndată ce însă dovezile lipsesc, atunci și iubirea dispăre, ba uneori se transformă chiar în ură, de aceea se aud tînguiri despre lipsa de iubire. După felul cum iubim putem cunoaște ce fel de iubire locuiește în inima noastră. Este ea cea dintîi iubire, sau cea de a doua? Cea dintîi iubire iubește ea întii, iar cea de a doua vrea să fie mai întii iubită ca apoi să iubească și ea. Cea dintîi este iubirea divină; cea de a doua este omenească. Cea dintîi o primim de la Domnul, cea de a doua este firească; toți oamenii posedă această iubire.

Cîți oameni există dintre aceia care poartă numele de creștin, dar care numai atunci pot să iubească, dacă sînt iubiți. Cîți nu se tînguiesc de lipsă de iubire și ei înșiși nu au nici o iubire. Unii se retrag din obște; și dacă îi întrebi asupra motivului, pentru ce fac aceasta, îi auzi zicînd, că nu există nici o iubire. „De ce să mai rămînem aici, că nici între voi nu există iubire". Da, dar tu ai iubire? Dacă tu o ai, nu mai întreba dacă alții o au; în felul acesta tu, ca și Isus, iubește pe frații tăi; și nu numai pe

frații tăi, dar și pe toți oamenii.

Dacă Isus ar fi voit să aștepte, pînă să fie iubit de noi oamenii, cînd ar fi venit El din cer? Niciodată. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit". El știa că ei nu-L vor primi. El știa, că El va veni într-o lume rece, în care iubirea divină a dispărut. El știa, că El n-ar putea atrage spre Sine inimile celor păcătoși, fără ca inima Sa să fie mai întii plină de iubire pentru ei. „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că i-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt". Ioan 13,1. Această iubire era aceea, care lega pe ucenici de Maestrul lor. El iubea nu numai pe ucenicii Săi, ci pe toți oamenii. Mulți nu primiră această iubire, îl lepădară și în cele din urmă îl tîntuiră pe cruce; dar El îi iubi pînă la moarte, ba încă pe cruce Se ruga și pentru cei ce-L osîndiseră.

S-a mai descoperit vreodată în lume o astfel de iubire? Nu, niciodată. Niciodată nu s-a descoperit iubirea divină într-o măsură așa de mare. Din această cauză Isus a putut zice: „Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții, după cum v-am iubit Eu".

Această iubire nu se descoperă în viața noastră, dacă Isus nu locuiește în noi, dar dacă El este în noi, atunci vom iubi pe toți oamenii, așa cum a făcut Isus.

Dacă dorim să devenim adevărați urmași ai lui Isus, să lăsăm ca El să reverse această iubire în inimile noastre, ele să ne fie pline de iubirea cea dintîi, și apoi să iubim noi mai întii. Să nu așteptăm mai întii să fim iubiți și abia apoi să iubim. Nu, ci să iubim întotdeauna noi întii, cu aceeași iubire și tot așa cum a iubit El. Dacă facem aceasta, avem iubirea cea dintîi și împlinim și porunca cea nouă. Dacă însă așteptăm întotdeauna ca mai întii să fim iubiți, avem numai iubire omenească, cum o aveau vameșii și păcătoșii din timpul Domnului Hristos.

Ca să putem ajunge aici inima trebuie să fie renăscută și în locul înclinațiilor ei vechi, să se nască în ea virtuțile vieții Dom-

nului Hristos. Atunci vom putea trăi cum a trăit el și vom avea aceeași iubire față de semenii noștri cum a avut-o El. La această renaștere însă trebuie să contribuim și noi cu eforturile noastre cum și cu voința noastră de luptă împotriva păcatului din firea noastră nerenăscută. Apostolul Pavel a trecut cu bine prin această experiență de aceea a putut el zice : „Am isprăvit alergarea, am păzit credința, de acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul Judecătorul cel Drept“.

Astfel ajunsese el să cunoască toată frumusețea iubirii dintii, a cărei măreție e descrisă în cuvintele : „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenestii și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zîngănit. Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința ; chiar dacă aș avea toată credința așa încît să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sînt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate ; dragostea nu pizmăiește ; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfîrși, limbile vor înceta ; cunoștința va avea sfîrșit. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte ; dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte“ se va sfîrși. Acum dar rămîn aceste trei : credința, nădejdea și dragostea ; dar cea mai mare dintre ele este dragostea“. 1 Cor. 13, 1—10.13. Despre iubirea dintii vorbea Pavel, despre acea iubire pe care a manifestat-o Isus și pe care o așteaptă El din partea fiecărui urmaș al Său.

El dorește ca adevărata iubire să sălășluiască în inimile noastre și atunci ea va ajunge o mare putere spre bine. Atunci, cum zice un gînditor : gîndurile de

iubire din inimă vor neutraliza pe cele de ură, de birfeală, de gelozie ; și cine n-a văzut minunata schimbare pe care o poate produce o iubire curată și dezinteresată într-o fire din cele mai sălbatice ? Tolstoi zicea că „numai cine are adevărata iubire trăiește viața cu folos“.

Cînd adevărata iubire sălășluieste în inimă, devine factorul legăturilor trainice pentru orice vremuri din viață. Ba va ajuta, în vremuri de restriște să împărțăm durerea ca și bucuria cu semenul nostru. Ea devine secretul întregii vieți. În măsura în care iubirea noastră se întinde asupra unor cercuri din ce în ce mai mari, în aceeași măsură propria noastră viață cîștigă în întindere și importanță.

Acest lucru este prețios. Porunca cea nouă poartă numele de „iubire, așa cum v-am iubit Eu!“.

Adevărata iubire este un principiu înalt și sfînt, este cu totul deosebită în caracter de iubirea aceea care este trezită de impuls și care se stinge deodată, cînd este pusă greu la încercare.

„MUȘETELUL“

(Urmare din pag. 12)

nute. Se strecoară lichidul și se pune de o parte. Peste florile rămase după strecurare se toarnă o jumătate ceașcă de apă clocotită și se lasă 15 minute. Se strecoară și se amestecă ambele lichide. Prin acest procedeu se extrag majoritatea principiilor active din flori.

Pentru băi, se pune într-un săculeț de pînză 1—2 pumni de flori de mușetel pulverizate, peste care se toarnă apă clocotită. Se lasă astfel pînă ce baia ajunge la temperatura normală a corpului, spre a putea fi foosită.

Iată deci pe scurt multiplele cazuri în care florile de mușetel ne sînt de mare folos.

În țara noastră această plantă minune, se găsește pretutindeni în sezonul ei și e cunoscută pî-

Să ascultăm apelul apostolului Ioan, devenit Apostolul iubirii :

„Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții ; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubeste, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubeste, n-a cunoscut pe Dumnezeu ; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. 1 Ioan 4,7—11.

Să pregătim inimile noastre și să rugăm pe Domnul ca El să ni le umple de iubirea cea dintii.

O, Doamne, dăruie-mi iubire,
S-o port în suflet veșnic trează,
Și inima pe calea dreaptă
A binelui, mi-o îndreptează.

nă și de copii. Mulți însă, fie din necunoașterea valorii ei, fie din alte considerente au scăpat prălejul de a o strînge. Cunoșcîndu-i însă miraculoasa ei valoare, socotim că nu trebuie să lipsească din nici o gospodărie.

Pentru cei ce trăiesc în mijlocul naturii, acest lucru nu le va pricinui nici o greutate, dar pentru cei ce locuiesc în orașe mari și nu au privilegiul să poposească prin natură, finețe, drumuri și grădini de țară, unde pot găsi însemnate cantități de mușetel, Statul nostru s-a îngrijit să-l poată găsi cules, selecționat și uscat sistematic, la magazinele Plafar sau farmacii, de unde-l pot cumpăra la prețuri aproape derizorii, ținînd seama de complexa lui valoare medicamentoasă. Oricum l-am procura, el nu trebuie să lipsească din nici o gospodărie.

I. D.

IUBIREA

față de aproapele

Isus a luat din nou cuvîntul, și a zis : „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tilhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întîmplare, se cobora pe același drum un preot ; și, cînd a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un Levit trecea și el prin locul acela ; și cînd l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și cînd l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin ; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi, cînd a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis : „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere“. „Care dintre acești trei îți se pare că a dat do-

vadă că este aproapele celui ce căzuse între tilhari?“ „Cel ce și-a făcut milă cu el“, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel“, i-a zis Isus“. Luca 10, 30—36.

Problema aceasta a constituit piatra de încercare a sufletului credinciosului. Iubirea dezinteresată față de om — de problemele lui — interesul față de nevoile cele mari ale colectivității, identificarea cu aspirațiile legitime ale societății din care faci parte și aportul neprecupețit la realizarea dezideratului comun, iată rezultatele iubirii trăite. Iubirea nu-și are sediul în ireal, în lumea abstractă a visurilor. Nu-i un turn de fildeș ce te separă. Ea este energia ce contopește ; ce strînge laolaltă ; ce dă putere ; ce realizează lucruri uluitoare. Ea face imposibilul, sparge bariere de netrecut ; întinde punți uriașe peste niagarele urii și egoismului și în final se dăruie-

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

„Și cine este aproapele meu?“

Iubirea de oameni

MITHAIL POPA

ște, se jertfește. Acestea toate, pentru că „iubirea este un principiu înalt și sfînt, cu totul diferit în caracter de acel sentiment ce se naște prin impulsivune, dar care moare de îndată ce este încercată greu“.

Apostolul Pavel în epistola sa către Coloseni, în capitolul trei, la versetul patrusprezece, vorbind despre iubire sau dragoste, spuse : „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîșirii. Dacă îndreptăm atenția noastră spre Legea cea veșnică a viului Dumnezeu, vom vedea că țînta poruncilor este dragostea, iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele. De a-

ceea, această dragoste trebuie să fie motorul tuturor gândurilor și acțiunilor noastre, trebuie să fie baza tuturor motivelor ce determină faptele noastre. Și în esență aici rezidă rațiunea de a fi a creștinismului.

Unicul motiv ce a determinat pe Tatăl Ceresc să dea pe Fiul Său, pe singurul Său Fiu ca să moară pentru noi, a fost tocmai iubirea: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Ioan, apostolul iubirii prin excelență, cel ce era cunoscut ca fiind întotdeauna în preajma Mîntuitorului și care era adesea văzut așezîndu-și capul cu multă gingășie la pieptul Mîntuitorului, ne spune cum s-a manifestat această dragoste față de noi: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“. „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. „Trăiți în dragoste!“ este imperativul exprimat de marele apostol al neamurilor. „Și mă rog“, continuă el, „ca dragostea voastră să crească tot mai mult“.

Pină la ce grad trebuie să creștem, care să fie măsura dragostei pe care să o atingem?

Noi sîntem chemați a exemplifica, a personifica zilnic felul în care ne-a iubit Domnul Hristos pe noi. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“. Ioan 13, 34; 15, 12.

Ea trebuie să fie îndreptată asupra tuturor, după exemplul

măreț al lui Dumnezeu Tatăl. — „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

În felul ei de manifestare, sîntem chemați a realiza idealul permanent al celei mai mari porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Nu este altă poruncă mai mare decît acestea. Marcu 12, 31.

În ceea ce privește calitatea ei, motrică care să-i regleze pulsul, sinceritate ce trebuie să pornească dintr-o inimă curată. „Dragostea să fie fără prefăcătorie“. Rom. 12, 9 p.p.

Așa cum am mai amintit, iubirea prin natura ei este strîns legată și dovedită prin fapte. Și anume, prin faptele adevărului. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“. 1 Ioan, 3, 18.

Omenirea are astăzi mai mult ca oricînd nevoie de iubirea dovedită prin faptele adevărului. Exemplificarea iubirii în raporturile sociale trebuie să se dea pe față prin atitudini realiste față de problemele cele mari ce stau în fața omenirii. O, fie ca rațiunea sănătoasă să-și spună ultimul cuvînt. Ea să aducă inimilor omeniești liniștea deplină a păcii și siguranței. Pentru aceasta este nevoie de o dragoste fierbinte unii față de alții. „Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate“. 1 Petru 4, 8.

Faptele dovedesc că „egoismul și formalismul rece aproape au stins focul iubirii și au îndepărtat însușirile plăcute care trebuie să învieze caracterul. Mulți din cei care mărturisesc numele Lui, au pierdut din vedere faptul că creștinii trebuie să reprezinte pe

Hristos. Dacă nu se practică sacrificiul de sine pentru binele altora, în cercul familiei, între vecini, în Comunitate și oriunde ar fi, atunci oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu sîntem creștini“.

O astfel de treaptă a dragostei de factura aceasta, va constitui pentru cei ce o au o puternică legătură a unirii, așa cum arată și apostolul Pavel în Coloseni 2,2: „Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste“. Iar această legătură este desăvîrșită. „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii“. Desăvîrșirea amintită aici de apostol, vrea să indice toate compartimentele vieții care trebuie să fie cuprinse în câmpul de activitate al acestei iubiri desăvîrșite. Ea nu este unilaterală. Câmpul ei de aplicabilitate sînt circumstanțele care reclamă prezența ei, indiferent dacă-i Samaritean sau Iudeu, dacă-i preot sau levit. Ea se dovedește multilateral în toate situațiile vieții. De aceea, ea se impune a fi cunoscută nu numai din teorie, ci în sfera de aplicabilitate a ei, și ea trăiește, este viabilă și plină de putere, numai dacă asemenea fîntînii, este zi de zi folosită. Permanentă ei jolotare nu-i seacă inepuizabilul tezaur, ci mai degrabă îl face mai viabil, mai bun, mai dorit.

Ea se dă pe față printr-o îndelungă răbdare în problemele zilnice, și reclamă comportarea noastră în limitele ei.

Ea este plină de bunătate și gata a întinde o mînă de ajutor fără a calcula răsplata ce ți-ar veni ca dobîndă mai curînd sau mai tîrziu, ca urmare a bunătății tale.

Departate de ea gîndul de a se uita cu ochi răi și pizmuitoari la cei din jur. Ci mai degrabă el va căuta mai întîi satisfacerea nevoilor colective, bine știind că în felul acesta ele se vor răsfrînge și asupra lui ca o unitate componentă a colectivului din care face parte.

Nu vei găsi la ea cuvinte de autoprețuire și nici o mândrie deșartă. Acestea vor fi aruncate în focul topitorului și nicidecum nu vor fi folosite.

În comportare, aici se află domeniul în care se poate ea dovedi cu prisosință. Ea nu se va purta niciodată necuviincios nici cu cel mai mic, dar nici cu cel mai mare.

În toate va căuta folosul altora. Asemenea unei mame care face totul dintr-o iubire ce se dăruie pentru pruncul său, ea va face totul pentru toți.

Ea nu se bucură de nelegiuire, ci de adevăr. Ea nădăjduiește în pofida oricărei deznădejdi. De e nevoie, suferă cu cel ce-l iubeste, durerile prefacerii în bine, cu o iubire mai tare ca moartea.

Nimic nu este mai dăunător caracterului și societății ca un individ egoist. Un asemenea om, are nevoie de o radicală transformare. Care este aportul pe care el îl aduce progresului social, dacă el trăiește viața numai pentru sine? În opoziție cu aceasta, cit de nobil este altruismul. Vezi că cineva neajutorat se luptă cu valurile gata, gata să se înece. Altruistul, nu-și pune problema că riscă a se îneca și el, ci sare imediat și punându-și în pericol propria sa viață, salvează pe cel ce avea nevoie de intervenția lui. Am citit nu de mult în presă, despre o fată care în mijlocul iernii a salvat de la înec cîțiva copii. Ce măreț exemplu de sacrificiu! Relațiile noastre sociale reclamă totdeauna atenția și acțiunea noastră în urmărirea binelui colectiv. Cit de mici la suflet sînt cei ce își împlinesc datoria numai din interese egoiste.

Iubirea de sine nu numai că nu este admisă prin cuvîntul Sfințelor Scripturi, dar este și oprită. „Să nu ne plăcem nouă înșine“ ne îndeamnă cuvîntul inspirat în Romani 15,1. Însă iubirea față de aproapele este poruncită de Dumnezeu (1 Ioan 3,23), este poruncită de Isus (Ioan 13,34; 15,22), este una dintre cele mai mari porunci (Marcu 12,31), este împlinirea ei (Rom. 13,8), este ținta poruncii

(1 Tim. 1, 5). Samariteanul din pildă ascultase de îndemnul unei inimi bune și iubitoare, dovedindu-se prin ceea ce a făcut un împlinitor al legii.

„Îmbrăcați-vă cu o astfel de dragoste“, spune Cuvîntul. Dar pentru a putea ajunge să ne îmbrăcăm cu această dragoste, trebuie mai întîi să ne dezbrăcăm de haina tuturor răutăților. „Le-pădați dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire. Să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou“.

E un lucru primejdios de a tolera ca în inimă să locuiască trăsături rele. Un singur păcat nutrit, va înjosi din ce în ce caracterul și va supune toate puterile noastre nobile unei năzuinți rele. Să ne amintim, de pildă, de Balaam. El primise multă lumină și se bucurase de mari privilegii, dar un singur păcat favorit — lăcomia — îi otrăvi întreg caracterul și-i aduse pieirea.

Vrednic de observat este faptul că dragostea este primul rod al Duhului Sfînt. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea...“ Gal. 5,22. Și dacă ea este roada Duhului Sfînt, atunci nu o putem avea decît numai prin Duhul Sfînt. Avem nevoie deci de prezența Duhului Sfînt în noi, care să ne curățească inima și gîndurile noastre, ca apoi să sădească în noi adevărata dragoste. Căci această dragoste nu poate izvorî decît numai dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută (1 Tim. 1,5). Inima neconsacrată nu poate produce această iubire atît de necesară.

„Prin Duhul ajunge inima curată și credinciosul ajunge partaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere care să biruiască orice înclinație spre rău, moștenită sau însușită și să întipărească propriul Său caracter“.

După ce inima noastră a fost curățită, să cultivăm din plin a-

ceastă iubire, iubindu-ne unii pe alții pînă cînd dragostea Lui ajunge desăvîrșită în noi. Influența ei binefăcătoare va fi simțită de toți cei din jurul nostru, dînd pe față bunătate și simpatie față de semenii noștri.

Oricît de înaltă ar fi mărturisirea cuiva, acela a cărui inimă nu este umplută de iubire față de Dumnezeu și față de semenii săi, nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Deși el poate poseda o mare credință și să fie în stare să facă chiar minuni, totuși credința sa fără iubire nu are nici o valoare. El poate să dea pe față o mare dărnicie; dar dacă el va face acest lucru dintr-un alt motiv, și nu dintr-o iubire curată, de și-ar da și toată averea de mîncare, la cei nevoiași, și dacă iubirea nu este motivul stimulator, atunci el va fi privit ca un entuziast înșelat sau ca un fățarnic ambițios.

Adevărata iubire atribuie cuvîntelor și faptelor altora cele mai nobile motive. Ea nu face cunoscut păcatele altora în mod ușuratic, ci caută să aducă în amintire calitățile bune ale altora.

Această iubire „nu va pieri niciodată“. Ea nu-și poate pierde valoarea niciodată, ea este o însușire cerească. Ea va fi purtată ca un tezaur de către cel ce o posedă, prin porțile cetății lui Dumnezeu.

Cînd un om a devenit mort față de păcat și trăiește o viață nouă în Hristos, atunci iubirea dumnezeiască îi umple inima, și cugetele sale devin curate. În inima reinnoită prin Harul dumnezeesc, iubirea este puterea stăpînitoare care o conduce. Ea influențează caracterul, stăpînește motivele și patimile și înobilează pornirile. Cînd această iubire locuiește în suflet, ea face viața mai dulce și răspîndește o influență innobilatoare asupra celor din jurul lor.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrinerea; ...evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni“.

CINTAREA LUI SOLOMON

„Pe drept ești iubit“.

Cîntarea Cîntărilor 1, 4 u.p.

- Cîntarea Cîntărilor -

Din punct de vedere al literaturii ebraice, al literaturii sacre, cartea „Cîntarea Cîntărilor“, sau cum este în mod obișnuit numită „Cîntarea lui Solomon“, este o perlă a Sfințelor Scripturi.

Luat din ebraică, titlul său — SHIR HASHSHIRIM — exprimat la superlativ însemnează „Cîntarea prin excelență“, sau „cel mai bun dintre cîntecele lui Solomon“.

Limbajul Cîntării Cîntărilor este cel așteptat a fi pe timpul lui Solomon. El aparține perioadei celei mai înfloritoare a lumii ebraice. Poetică în cel mai înalt grad, viguroasă și promptă, ea nu conține nici o urmă a decadentei ce a devenit evidentă în perioada de declin a națiunii iudaice, atunci cînd Israel și Iuda erau despărțiți.

Cîntul, este un poem, care cuprinde în genul poeziei orientale un sens alegoric și mistic. Mesajul sau solia lui se reduce la un singur cuvînt: IUBIRE.

Scris în perioada de aur a istoriei lui Israel, se pare că Solomon l-a scris pentru propria sa plăcere.

Este un imn care celebrează puterea invincibilă a iubirii, a acestui foc, a acestei flăcări care a pornit din inima lui Dumnezeu pentru a cuprinde apoi universul întreg.

Considerînd cîntul lui Solomon ca o unitate, cum și faptul că Solomon își cîntă propria sa căsătorie, atunci se poate trage

concluzia că el a compus acest cîntec în zilele tinereții lui. Mi-reasa, sau logodnica este descrisă ca fiind „SULAMITA“, o fată de la țară. Sulamita (Cînt. Cîntărilor 6, 13), poate fi probabil Sunamita (1 Regi 1, 3), așa cum este prezentată de traducerea Septuaginta. Dacă lucrul acesta este veridic, tînăra era din Sunem, un oraș din teritoriul lui Isahar (Iosua 19, 18), situat la aproximativ 7—8 km spre nord-est de Isreel. Sunem a fost locul mișcătoarei scene descrise în 2 Regi 4, 8—37, în care profetul Ilie a readus la viață pe fiul Sunamitei, binefăcătoarea sa. Pe locul anticului Sunem, astăzi se află satul SOLEM.

Atașamentul lui Solomon de această tînără din popor, se dovedește a fi o „adevărată căsătorie din dragoste“, lipsită de orice implicație politică sau altceva de felul acesta, cum de fapt a fost cazul cu majoritatea căsătoriilor lui. Căci „dragostea este mai tare ca moartea“...(cap. 8, 6, 7).

Acest fel de relații, va face din această legătură de căsătorie a lui Solomon o ilustrare mult mai potrivită pentru legătura dintre Domnul Hristos și Biserica Sa, deoarece unele părți ale acestui cîntec, în ultimă analiză, au fost considerate ca ilustrînd această legătură.

Poemul lui Solomon, sau „Cîntarea Cîntărilor“ este un frumos cîntec despre iubirea orientală ideală, scris mai de-

grabă în stilul unei poezii idilice, decît în stilul elegant al genurilor epic, liric sau dramatic.

Această carte care se găsește la numai cîteva pagini după mijlocul sau centrul Sf. Scripturi, a fost inspirată lui Solomon într-o epocă situată cam la trei mii de ani de la Adam și cu o mie de ani înaintea venirii Domnului Isus Hristos în trup.

În timp ce întreg cîntecul este în mod aparent povestea unei iubiri, în realitate ea este o frumoasă ilustrație a iubirii Domnului Isus față de Biserica Sa. Atît în V. Testament, cît și în N. Testament, găsim ilustrată legătura puternică dintre Dumnezeu și Biserica Sa, prin legătura dintre mire și mireasă (Is. 54, 4, 5; 2 Cor. 11, 2).

Mai înainte de a intra în desfășurarea frumoaselor perle ale învățăturii spirituale ce izvorăște din acest poem, doresc să mai adaug un cuvînt de luare aminte. După cum afirma cîndva un Comentator, Cîntarea lui Solomon, sau Cîntarea Cîntărilor, a fost „UN FERICIT CÎMP DE VÎNĂTOARE“, pentru alegoriștii din mai multe veacuri.

Introducerea în creștinism a alegorizării Sf. Scripturi poate fi căutată înapoi pînă la Școala Alexandrină din Egipt și în mod deosebit pînă la Origen, ca fiind primul mare exponent al acestei metode. Metoda aceasta a persistat — desigur în gradații diferite — pînă în ziua de astăzi.

Subrezenia unei astfel de metode este aceea că cei ce o folosesc își asumă o licență pentru o interpretare figurată, fără însă a avea un criteriu de control asupra ei. O regulă exegetică sigură, este aceea de a permite, a îngădui numai scriitorilor inspirați a interpreta simbolismul profeției, diferitele aspecte și laturi ale unei parabole, importanța spirituală a faptelor istorice și a metodelor uzuale ca ajutor în învățatură, așa cum este cazul cu Sanctuarul și serviciile lui. Numai când un scriitor biblic sau Spiritul Profetic arată în mod precis importanța unui simbol, numai atunci putem ști cu certitudine însemnătatea lui. Toate celelalte interpretări trebuie considerate ca fiind personale, particulare, deoarece nu se poate prezenta pentru ele un „așa zice Domnul“.

Și pentru că mulți consideră o greșeală existența acestei cărți în canonul Sf. Scripturi, redăm învățătura spirituală a „Cintării Cintărilor“, așa cum este ea prezentată în scrierile inspirate, așa cum este văzută de către comentarii Bisericii noastre. Privind-o atenți și dezbrăcați de prejudecăți, vom fi folosiți și ne vom forma o înțelegere clară asupra acestei minunate cărți a Sfințelilor Scripturi.

Legătura strinsă între Solomon și Sulamita, scoasă în relief de-a lungul acestui lung poem — „Prea iubitul meu este al meu și eu sint a lui“ (2, 16). „Eu sint a iubitului meu și iubitul meu este al meu“ (6, 3), simbolizează intima unitate spirituală a fiecărui credincios adevărat, a fiecărui mintuit cu Mintuitorul său, și pe un plan mai mare, unitatea dintre Domnul Isus Hristos și Biserica Sa. În ce măsură diferitele incidente istorice în legătură cu acest poem intenționează a avea o însemnătate deosebită când este aplicată iubirii divine, vom putea ști numai în măsura în care inspirația descoperă acest lucru. Inspirația Cuvîntului divin ne este un ghid și din acest punct de vedere, și de 37 de ori în 18 lucrări, ea folosește „Cintarea

Cintărilor“, ilustrînd prin ea legătura dintre Dumnezeu, Biserica și credincios.

Și încă un gând: cintul este un poem oriental, cu multă, multă, imaginație, imaginație ce pare străină minților noastre. Lucrul acesta trebuie întotdeauna avut în vedere atunci când studiem acest cînt Trebuie să nu uităm faptul că el a fost scris în timpul lumii antice, în lumea orientală antică, când oamenii vorbeau într-un mod mult mai deschis despre multe din problemele lor intime, decît vorbim noi în lumea noastră modernă.

Mesajul Cintării Cintărilor ne conduce de asemenea direct la ceea ce este esențial și anume că, adevărata religie nu constă în speculațiuni teologice, nici în dogmatism, ci într-o COMUNIUNE VIABILĂ CU MINTUITORUL NOSTRU, lucru de care în Biserica Creștină ne reaminteste botezul și Sfînta Cină. Iată de ce raționamentul rece, teologia abstractă nu poate gusta și înțelege în toată frumusețea ei Cintarea Cintărilor.

SULAMITA: Ea se prezintă singură: „Eu sint neagră, dar sint frumoasă, fiice ale Ierusalimului“ (1, 5). Ea se vede așa cum este. Este un lucru rar, dar foarte important acela, de a se recunoaște cineva pe sine, să se vadă așa cum este. Și lucrul acesta pentru faptul că multe persoane nu se recunosc niciodată, pentru că nu-și cunosc realitatea stării lor. Numai în contemplarea Celui Iubit ne putem vedea la fel ca Sulamita, așa cum sintem: „Sint neagră... căci m-a privit soarele“ (1,5.6). Ea recunoaște starea sa în mod deschis. Franchețea cu care ea constată că este neagră îi dă o deosebită frumusețe. Ea este sinceră în mărturisirea sa.

Ea este frumoasă pentru că deține secretul frumuseții eterne, frumuseții adevărate, frumuseții divine, aceea a iubitului său. Dragostea sa pentru el — „Prea iubitul meu este al meu, și eu sint a lui“ (2,16) — crează comuniunea cu El; deci ea beneficiază de această frumusețe divină care se reflectă asupra ei.

„SINT FRUMOASĂ“. Ea poate spune că această frumusețe nu este frumusețea sa proprie, ci frumusețea Preaiubitului său. Și acesta nu obosește spunînd: „Ce frumoasă ești, iubito, uite ce frumoasă ești“ (1,15; 4,1; 6,4; 7,7). Iubirea transformă. Iubirea înobilează, iubirea înfrumusețează.

Fără iubire, ființa umană ar fi incompletă, neterminată. „Iubirea desăvîrșește pe om“ (Lacordaire). „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii“ (Col. 3,14). „Fără iubire, virtuțile rămîn izolate și imperfecte. Iubirea le unește și le dă toată forța, ca un mănunchi bine legat“.

Iubirea acționează.

„Căci dragostea lui Hristos ne strînge“ (2 Cor. 5,14). Samaritanul milos și Maria Magdalena ilustrează acest principiu în Sf. Scriptură.

Iubirea singură ne asigură o deschidere totală față de Legea morală, o îndeplinire desăvîrșită a voinței lui Dumnezeu care „este iubire“. Fără ea (iubirea) Legea rămîne în afara inimii, rămînînd un ansamblu de principii care constrînge din afară — din exterior. Apostolul Pavel ține să spună: „Dragostea deci este împlinirea Legii“ (Rom. 13, 10).

Cînd iubirea lipsește din cămin, acesta nu mai are nici un suport. Dacă iubirea lipsește din religie, acea religie devine o religie intolerantă. Așa au fost în vechiul Israel preoții, oamenii cei mai religioși din Israel, dar acești oameni fără iubire, au fost aceia care au țintuit pe crucea Golgotei pe Acela care, în Cartea Cintărilor, este reprezentat prin logodnic.

Apostolul Pavel a fost un personaj religios. Fără iubirea Domnului Hristos, el era împotriva celor ce iubeau pe Mintuitorul venit să-i răscumpere. Cu iubirea Domnului Isus Hristos, el întări bisericile, și înălță cel mai frumos imn iubirii care a fost scris vreodată în limba greacă (1 Cor. 13).

Evul Mediu a văzut triumful religiei lipsită de iubire. Timpul acesta este cunoscut ca fiind timpul cel mai tenebros al istoriei, luminat numai de torțele sinistrelor ruguri pe care au fost sacrificați slujitorii iubirii.

Nu numai că religia fără iubire nu face nici un bine, dar ea este incapabilă a face altceva decât rău. Dar acolo unde domnește iubirea, totul este transformat.

Iubirea este prezentă pretutindeni în lucrările divine: În Eden, cuvântul — Iubire — era scris cu litere de aur; în Cartea Cântărilor, noi o vedem scrisă cu litere de foc, iar pe Golgota cu litere de sînge.

Biserica actuală are nevoie de solia Cîntării Cîntărilor. Există o relație directă între acest mesaj și adevărul prezent, între Sulamita și Biserică.

„Aud glasul Preaiubitului meu!
Iată-l că vine
Sărind peste munți
Săltînd peste dealuri...
Iată-l că este după zidul nostru
Se uită pe fereastră,
Privește printre zăbrele“ (2, 8, 9).

Sulamita este plină de bucurie recunoscînd în depărtare vocea Preaiubitului său. Ea strigă: Iată! Privești! El vine! Aceasta este marea solie amintită de Domnul Isus, și raportată de Evanghelistul Matei în evanghelia sa.

„Preaiubitul meu vorbește și-mi zice:
Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!
Căci iată a trecut iarna,
A încetat ploaia, și s-a dus.
Se arată florile pe cîmp,
A venit vremea cîntării,
Și se aude glasul turturicii în
cîmpiile noastre.
Se pîrguiesc roadele în smochin,
Și viile înflorite
Își răspindesc mirosul (2, 10—13).

Iată că sentimentul unei lungi așteptări se apropie de sfîrșit. Toate impedimentele anotimpului iernii sînt aproape trecute. Primăvara a venit; timpul căsătoriei a sosit. Preaiubitul este deja la poartă și vine să-și cerceteze logodnica. El este în spatele zidului. El privește printre zăbrelele ferestrei. Ea își aruncă privirea ei printre zăbrelele fe-

restrei. Aceasta este perioada Laodiceii, căreia se adresează Preaiubitul spunînd: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, și voi cîna cu el, și el cu Mine“ (Apoc. 3, 20).

Momentul nunții a sosit. În acest timp mai are loc încă un lucru; logodnica nu este pregătită. Unele lucruri o împiedică a porni împreună cu logodnicul său: ea doarme, așa cum a fost simbolizată Biserica prin parabola celor zece fecioare: „Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit“ (Mat. 25, 5). Preaiubita trebuie să se scoale pentru a ieși în întîmpinarea mirelui.

„Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!“
(2, 10, 3)

„Scoală-te, luminează-te!
Căci lumina ta vine,
Și slava Domnului răsare peste tine“
(Is. 60, 1).

„Porumbiță din crăpăturile stîncilor,
Ascunsă în scobiturile prăpăstiilor,
Arată-mi fața ta,
Și fă-mă să-ți aud glasul!
Căci glasul tău este dulce,
Și fața ta plăcută“ (2, 14).

Cînd mirele sosește și o întîlnește în plină lumină... Ea este frumoasă. Ea este scaldată în razele soarelui. Ea este o binecuvîntare pentru toți. Ea are puterea a face lucruri care să dureze veșnic. Și lucrul acesta pentru că logodnicul i-a zis:

„Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso.
Arată-mi fața ta,
Și fă-mă să-ți aud glasul“ (2, 13, 14);

pentru ca cerul și pămîntul, pentru ca îngerii și credincioșii să vadă slava lui Dumnezeu reflectată asupra ta — pentru ca — spunea apostolul Pavel — domniile și stăpînirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu“ (Efes. 3, 10).

Sulamita, se străduiește să redea, în decursul cîntecului său, faptul că ea iubește pe logodnicul său. Totuși, ea nu îl iubește așa cum este ea iubită.

„Am căutat noaptea, în așternutului meu,
Am căutat pe iubitul inimii mele;
L-am căutat, dar nu l-am găsit“
(3, 1).

Ea dorea să se bucure de prezența Preaiubitului ei, dar unde să-L caute?

„M-am sculat, atunci, și am
cutreierat cetatea,

Ulițele și piețele;
Și am căutat pe iubitul inimii mele...
L-am căutat, dar nu l-am găsit!
M-am întîlnit cu păzitorii care dau
ocul cetății;

Și i-am întrebă: „N-ați văzut pe iubitul inimii mele?“
(3, 2, 3).

Ea s-a sculat și a cercetat străzile și piețele orașului, dar Preaiubitul ei nu era pe străzi. Ea a întîlnit pe păzitorii nocturni ai cetății; dar aceștia nu au putut să-i dea nici o informație. Nu, nu este posibil ca în împrejurările acelea să găsim comuniunea cu Cel Preaiubit. E nevoie de liniște, de tăcere pentru ca El să se manifeste, iar noi, de asemenea, ca să-L întîlnim.

„Abia trecusem de ei,
Și am găsit pe iubitul inimii mele.
L-am apucat, și nu l-am mai lăsat
Pînă nu l-am adus în casa mamei mele“ (3, 4).

Odată garda trecută, ea a găsit pe Preaiubitul ei și a rămas cu el în „Camera mamei ei“.

Ca și Sulamita, ne bucurăm și noi în decursul experiențelor noastre spirituale, de ocaziile de intimă comuniune cu Mintuitorul nostru, timp ce voim a dura — ca și pacea — în infinit. Este posibil ca aceste clipe să fie constante? Și de ce anume depinde aceasta?

Sulamita, nu cunoștea încă arta, secretul de a conserva zilnic intimitatea cea dulce cu Preaiubitul ei. Există inegalități, eclipse în iubirea ei. Cauza, era somnul ei cel adînc. Posibilitatea realizării, egalizării și constanței în viața creștinului, ne-o redă aceste versuri:

„SECRETUL...

ESTE DE A IUBI
CU O IUBIRE...:

NEOBOSITĂ,

NELĂSĂTOARE;

PURURI TREAZĂ!“

EXEGET

„In amintirea Mea“

„Fiindcă îl iubea pe „el Său, care
crau în lume, Ia luat pînă la ca-
pat“ Ioan 13.1

— Iubirea trăito —

Avea întotdeauna proas-
păt în minte marile even-
imente din viața de pe
pămînt a Mîntuitorului, lucrul
acesta, este de o mare impor-
tanță pentru credincios. Înțelep-
ciunea divină a ales a da cre-
dincioșilor un monument de a-
ducere aminte a sacrificiului, a
mortii ispășitoare a Domnului
Hristos, în Cina cea de Taină,
sau Sfînta Cină, și un monu-
ment de aducere aminte a în-
vierii Sale glorioase și triumfa-
le în rînduiala Botézului.

Dar oare despre viața cea u-
milă a Sa, despre viața Sa de
servire pusă întotdeauna în ser-
viciul aproapelui, oare despre a-
ceasta să nu existe pentru cel
credincios nici o rînduială come-
morativă ?

Cercetînd izvoarele Scrip-
turii cu privire la viața și activi-
tatea Mîntuitorului, observăm
că, în viața Sa, GOLGOTA este
punctul central. Dar mai înainte
de aceasta — în aceeași seară

de **DUMITRU
POPA**

— la Cina cea de Taină, Biseri-
ca a fost salvată, prin minunata
și plastica demonstrare a iubirii
Domnului Hristos față de fieca-
re dintre ucenicii Săi.

O situație deosebit de dificilă
confrunța pe Mîntuitorul în acea
noapte. Chiar în momentul lan-
sării, corabia Sionului era gata
să naufragieze în bancurile de
nisip ale egoismului și lăcomiei.
Gîndurile înălțării de sine tre-
buia să fie supuse în mod com-
plet gîndului cel mare și copleşit-
or al servirii neegoiste și dezin-
teresate — o servire ca aceea
care a caracterizat viața Domnu-
lui și Mîntuitorului nostru Isus
Hristos. Dragostea trebuie să do-
mine orice alt motiv. Ea trebuie

să controleze viața urmașilor Săi,
așa cum a controlat viața Fiului
lui Dumnezeu.

Problema ce confrunța pe
Mîntuitorul în acea noapte a
contrastelor, este minunat pre-
zentată în următoarele cuvinte
de inspirație divină : „Cum pu-
tea El să le arate că numai ser-
virea din iubire dă omului ade-
vărata măreție ? Cum putea El
să aprindă iubirea în inima lor,
și să-i facă în stare a înțelege
ceea ce El dorea să le spună ?“

Dragostea divină găsi un răs-
puns acestor probleme. El, Isus
Hristos, Fiul lui Dumnezeu și
Fiul Omului, va șterge înstrăi-
narea din inimile lor tot așa cum
El le va spăla praful de pe pi-
cioarele lor. El va umple inimile
lor cu iubire, prin Duhul Său,
așa cum se va pleca înaintea lor,
încins cu un șervet, asemenea
șorțului unui sclav, slujindu-le
plin de iubire. „Eu sînt între
voi ca unul care servește“. A-

cum, El a demonstrat din plin lucrul acesta. Desigur, viața Lui a fost o viață de umilă, dar plină de iubitoare servire pentru alții. Dragostea a rezolvat cu succes problema; chiar raportul Sf. Scripturi cu privire la faptul că El a spălat picioarele ucenicilor Săi începe cu afirmația: „î-a iubit pină la capăt“ (Ioan 13,1).

Pregătirile pentru spălarea picioarelor fuseseră făcute mai înainte de a lua parte la Sfânta Cină. Ligheanul, apa și ștergarul erau toate gata și aranjate cu grijă la îndemână. Noi știm, de asemenea, că în pregătirea pentru sărbătoarea ce le sta înaintea, ei erau foarte meticuloși în pregătirea lor personală. Dar, având în vedere că pe atunci ei purtau sandale, picioarele le erau pline de praf și din cauza căldurii, erau înfierbântate. De aceea, ele aveau nevoie să fie curățite și răcorite. În aranjamentele anterioare, nu s-a dat nici o idee cu privire la persoana care urma să facă acest serviciu umil pentru ei. Cu siguranță că unul din mijlocul lor va trebui să-l facă. Dar în așteptarea încredată... nimeni nu se mișca. Gîndurile lor erau prea mult preocupate cu ei. În mijlocul acestei scene ce începuse a deveni apăsătoare, Mîntuitorul se ridică. Fața lui iubitoare radia bunătațe, gingașie și multă, foarte multă hotărîre. Grupul ucenicilor rămase nemișcat, nici unul neschițînd nici cel mai mic gest. Isus luă ligheanul cu apă și ștervetul și începu să le spele picioarele. Ce scenă demnă de privit! Cu siguranță că îngerii au fost prezenți, spre a fi martori, ca să se minuneze în fața acestei demonstrații fără precedent a iubirii divine. Demonii trebuie că au fost de asemenea prezenți acolo, cu acea ocazie, căci rapoartele Sf. Scripturi, relatînd evenimentele în continuare, arată că „Satana a intrat în el“ (Iuda). (Ioan 13,27).

Cine a fost oare primul care a fost servit? A fost oare Iuda? Se prea poate ca el să fi fost,

căci Domnul Isus era foarte îngrijorat de situația lui. Ni se spune că „S-a tulburat în duhul Său“, cînd se gîndea la cel ce urma să-L vîndă. Și Iuda era alături de Domnul la masă. Probabil că „s-a așezat alături de Mîntuitorul“, pentru ca să-și acopere cele ce se petreceau în sufletul său. Apostolul Ioan se afla cu acea ocazie în partea cealaltă a Domnului Hristos. Ucenicii cunoșteau „atitudinea lui Iuda“, chiar dacă în clipele acelea ei nu aveau nici o idee despre fapta lui, și trebuie că au rămas uimiți față de manifestarea dragostei Domnului Hristos.

În adevăr, Iuda era și el profund impresionat. Ni se spune că inima lui Iuda bătea repede sub simțămîntul ca atunci și acolo să-și mărturisească păcatul. Dar el nu se va umili.

Primul care reuși să schițeze un protest a fost Petru. El nu putea înțelege. De ce oare se umilea în felul acesta Învățătorul? A uitat El oare poziția Sa? Nu cumva gestul acesta al Lui era mai prejos de demnitatea Sa? NU! DOMNUL HRISTOS NU UITASE! El a acționat în mod conștient. El nu era lipsit de conștiința faptului că „Tatăl îi dăruise toate lucrurile în mîini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu se duce“ (Ioan 13,3). În fața împotrivirii lui Petru, El răspunse într-un mod foarte binevoitor, gentil: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea“ (Ioan 13,7). Vehementul Petru nu rămase fără răspuns: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!“ Alții erau liberi să admită ca Mîntuitorul lor să se umilească pe Sine pentru ei, dar el — Petru — nu. Ce surpriză trebuie că a fost pentru el ca să audă glasul Mîntuitorului răspunzîndu-i pe același ton iubitor și sfătuitor: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte de loc cu Mine“. Un astfel de gînd, cu o astfel de perspectivă, dezarmă pe ucenic. El nu se putea despărți de Învățătorul său pentru veșnicie. Plîn de pa-

tos el strigă tare: „Doamne, nu numai picioarele, dar și mîinile și capul“ (Ioan 13,9). Răspunsul ce-l primi fu foarte edificator: „Cine s-a scaldat, n-are trebuință să-și spele decît picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sînteți curați, dar nu toți“ (Ioan 13,10).

După cum cei ce au făcut baie și s-au curățit nu au nevoie decît să-și spele praful de pe picioare, tot astfel ucenicii au fost spălați de păcatele lor în „izvorul deschis pentru păcat și necurăție“ (Zah. 13,1), și aveau nevoie numai de a permite Mîntuitorului să-și continue lucrarea harului asupra inimilor lor, spălîndu-i de orice egoism, de orice luptă pentru întîietate. Toți, în afară de Iuda, s-au supus lucrării Lui curățitoare și au fost curățiți.

Să ne gîndim atunci la învățăturile spirituale pe care această rînduială a spălării picioarelor le are pentru creștinii de astăzi.

1. — Este un monument de aducere aminte a vieții Domnului Hristos — a umilinței Sale, exprimată în intruparea Sa și a vieții Sale umile de servire dezinteresată și plină de iubire! Ea nu este nici înjosire, nici un exercițiu de umilință. Serva Domnului spune: „Urmașii Domnului Hristos trebuie să poarte în minte exemplul Domnului manifestat în actul umilinței. Această rînduială nu trebuie numită — umilire — (înjosire), ca fiind ceva degradant pentru noi credincioșii. Ea este lăsată cu scopul de a face ca inimile noastre să fie în mod reciproc mai iubitoare“. Răspunzînd întrebării cu privire la însemnătatea acestei rînduiei, cineva spune: „Ea este un monument de aducere aminte a umilinței Domnului și Mîntuitorului nostru. Prințul slavei, tot așa cum pîinea și vinul formează o rînduială aducătoare aminte a morții Sale, iar botezul al învierii Sale“. Vom observa deci că Domnul ne-a lăsat trei monumente de aducere aminte: 1) al

vieții Sale, 2) al morții Sale, 3) al învierii Sale. Rînduiala umilă a spălării picioarelor își asumă, desigur, o nouă importanță, cînd este privită ca un monument de aducere aminte a vieții Domnului Hristos.

2. — Acest monument de aducere aminte acordă un privilegiu special, acela de a participa împreună cu Domnul — și unul cu altul — la acest minunat și înălțător serviciu. Privit în această lumină, el este o ocazie de înălțare sufletească. Subliniind acest gând, un comentator spune: Cine n-ar dori să se plece înaintea Mîntuitorului și să spele picioarele acelea ce au fost străpunse pe cruce? De pe buzele Sale vin aceste puternice cuvinte: „Adevărat vă spun că ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“. (Mat. 25,40). În persoana unuia dintre cei mai neînsemnați copii ai Săi, El spală picioarele noastre. Ce privilegiu este acesta pentru noi. Chiar Domnul a zis: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți“ (Ioan 13,17).

3. — Participarea la acest așezămînt este un act al credinței, o însușire a mijloacelor harului, pe care Hristos le-a lăsat pentru mîntuirea noastră. Ea este acceptarea curăției Domnului Hristos. Cînd Domnul a spălat picioarele ucenicilor, El putea să spună că toți — în afară de Iuda — erau curați (Ioan 13, 10). Nouă ni se atrage atenția asupra faptului că „împăcarea unuia cu altul, este unul din motivele pentru care orînduirea spălării picioarelor a fost instituită. Ori de cîte ori este celebrată, Domnul Hristos este prezent în persoana Duhului Său. Duhul Sfînt este cel care aduce convingerea de păcat în inimi“. Totuși, nimeni nu trebuie să amine această lucrare a împăcării, pentru ocaziunea acestui serviciu. Oare nu a spus în mod hotărît Hristos că închinarea noastră nu poate fi acceptată pînă

cînd noi nu am făcut tot ce depinde de noi în aplanarea eventualelor diferențe? („Așa că dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întîi de împacă-te cu fratele tău; apoi vină de adu-ți darul“).

Actul spălării picioarelor — în sine — în mod cu totul sigur că nu curățește inima de păcat. Spălarea picioarelor din noaptea trădării, nu a curățat pe Iuda de pornirile lui, ci mai degrabă oferă o ocazie pentru curățire și o încercare a inimilor noastre. „Domnul Hristos lăsa ucenicilor Săi să înțeleagă faptul că spălarea picioarelor lor, nu îi curățește (în mod automat) de păcate, ci curăția inimilor lor este cercată în acest serviciu umil“.

4. — Această rînduială este astfel un serviciu pregătitor. Noi sîntem învățați că poporul lui Dumnezeu trebuie să vină cu o încredere plină de bucurie la masa Domnului și nu avînd sentimente întunecoase, depressive. „Ei nu trebuie să dezgroape neînțelegerile cu frații lor. Serviciul pregătitor a cuprins toate acestea. Cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor, aplanarea neînțelegerilor, s-au făcut în totul. Acum au să se întilnească cu Hristos. Ei nu trebuie să stea în umbra crucii ci în lumina ei mîntuitoare“. Serviciul pregătitor oferă ocazia unor „cercetări serioase“ fără de care s-ar putea ca cineva să ia în mod nevrednic Cina Domnului. Ca răspuns la credința plină de încredere a celui credincios, ea aduce siguranța împăcării și a mîntuirii.

5. — Această rînduială este de asemenea garanția unui serviciu plin de iubire. Tot așa cum ucenicii și-au lăsat picioarele prăfuite în mîinile Domnului, permițîndu-I a face cu ele ceea ce era în planul Său, tot astfel adevăratul ucenic de astăzi,

să-și așeze picioarele în mîinile Mîntuitorului său, fiind gata a îndeplini toate cererile Sale. Această rînduială nu trebuie nicicînd considerată ca o simplă ceremonie, sau un ritual în cadrul căreia picioarele sînt stropite cu apă, sau de-abia atinse cu degetele.

După cum ambele picioare vin în contact cu pămîntul, simbolismul cere ca ambele picioare să fie spălate. Serviciul acesta, rînduiala aceasta, este o lecție foarte importantă. Serva Domnului spune că: „Învățătura lui neîntreruptă va fi: 'În iubire slujiți unii altora!' (Gal. 5,13). Spălînd picioarele ucenicilor Săi, Hristos a dovedit că ar dori să îndeplinească oricare serviciu, oricît de umil, care ar putea să facă din ei moștenitori împreună cu El ai bogăției veșnice din tezaurul cerului. Ucenicii Lui, săvîrșind acest ritual, se consacra la a servi în același fel pe frații lor. Ori de cîte ori actul acesta este săvîrșit așa cum trebuie, copiii lui Dumnezeu sînt aduși într-o sfințită legătură unii cu alții, să ajute și să fie o binecuvîntare unii pentru alții. Ei făgăduiesc ca viața să fie consacrată pentru serviciu neegoist“.

Numai participînd la această măreață rînduială creștină, sîntem conduși a contempla viața de umilință a Domnului Hristos, viața Sa de servire plină de iubire, și numai atunci dragostea Lui umple inimile noastre și le întărește prin Duhul Sfînt. Atunci noi sîntem făcuți în stare a merge mai departe păstrînd porunca cea nouă a Mîntuitorului, aceea de a ne iubi unul pe altul așa cum ne-a iubit El pe noi. Monumentul de aducere aminte a vieții Domnului Hristos și-a împlinit astfel scopul pentru care a fost instituit de Fiul lui Dumnezeu, în clipele dinaintea sacrificiului suprem, înainte de Golgota.

„Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“.

„COSMONAUT“

Cosmonaut urcat în slavă
În minunata-ți astronavă :
Cum ai văzut, te rog anume,
Din înălțime-a noastră lume ?

Cosmonautul se gîndește
O clipă doar, și-apoi șoptește
Cuprins de-o dulce-nfiorare,
În glas cu-o blindă tremurare :

S-au arătat privirii mele
Nenumărate mii de stele ;
Dar, Terra-n vasta-mpărăție
E-o gingașă minunăție.

Albastru-azur, i-a ei culoare
Cu vii sclipiri mîngîietoare ;
Ea poartă văluri de lumină
Și-o cuirasă ionină.

În zborul meu imponderabil
Văzui pămîntul admirabil,
Și-un dor mi s-a aprins în
suflet
Să viu-napoi din al meu umblet.

Căci pe acest pămînt minune
Văzui comoara fără nume :
Comoară veșnic luminoasă,
Omul, ființă prețioasă !.

D. FL..

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEORGHE PETRESCU 116